

Ukaž nám Otce

¹ Zůstaňme stát a na chvíli skloňme své hlavy k několika slovům modlitby. První věcí je samozřejmě setkat se s Bohem. Jsem zvědav, zda jsou mezi námi nějaké zvláštní prosby, ohledně kterých si přejete, aby byly tohoto večera Bohem zodpovězeny, můžete mu to oznámit pozdvihnutím své ruky. Jen pamatujte ve svém srdci svou prosbu, a poproste Otce, když se nyní budeme modlit.

Náš nebeský Otče, shromáždili jsme se ve jménu Tvého drahého Syna Pána Ježíše. Uvědomujeme si posvátnost této hodiny. Když pomine, stane se historií, a my z ní vydáme počet v den soudný, že jsme zde tohoto večera byli, a co jsme udělali.

A proto, Otče, přicházíme k Tobě se skloněnými hlavami a skloněnými srdci, a prosíme o milost. Necht' ten veliký Duch svatý sestoupí na nás a povede nás k tomu, co bychom měli říci, a co bychom měli učinit. Prosíme, Otče, za každého, který pozdvihl svou ruku. Ty víš, co pod tou rukou bylo, jaká žádost. A my nyní přinášíme naše žádosti k tomu velikému trůnu ze slonoviny, kde leží oběť - Pán Ježíš - se svým příslibem, který On nám dal, že za cokoliv bychom prosili Otce v jeho jménu, bude nám dáno. Otče, prosíme, aby každý jeden, který pozdvihl svou ruku, obdržel tohoto večera svou žádost.

Požehnej ty, jež jsou nemocní a trpící, Pane. Necht' tohoto večera sestoupí Duch svatý a projeví se tak zřetelně, že lidé to nebudou moci přehlédnout.

Prosíme za ty, kteří nejsou spaseni, kteří nepoznali odpuštění hříchů, a stále bloudí v hříchu a temnotách, a bez naděje, bez Boha, ztraceni. Necht' světlo evangelia, toho slavného evangelia Syna Božího, zasvítl na ně v temnotách, a necht' jejich srdce budou tak lačná, že Jej přijmou jako svého Spasitele. Dej to, Otče. Prosíme za tato požehnání ve jménu Pána Ježíše, Tvého Syna, našeho Spasitele. Amen. Můžete se posadit.

Vždycky to považuji za výsadu, když mohu být na pódiu a promlouvat k lidem. Dnes jsem byl tak šťasten, když jsem uslyšel o výsledcích shromáždění minulého večera, když jsem poslouchal ty pásky z minulého večera. Jak Duch svatý mezi námi... co on včera večer pro nás vykonal. Jediný problém těchto shromáždění shledávám v tom, že nemáme čas zůstat zde dosti dlouho. A zítra večer už máme závěr této série. A měl jsem možnost být představen pouze dvěma bratřím kazatelům, sponzorům těchto shromáždění.

A s mnohými z vás, výtečnými lidmi, jsem se ještě nikdy ve svém životě nesetkal. A jistě bych si přál jít s vámi v neděli večer domů povečeřet. Víím, že máte nejlepší kuchařky v této zemi. A tak my... jistě bych si to přál.

Ale musíme ihned odjet konat dílo Páně. Snad naším dalším místem, když odjedeme z Arkansas bude Aljaška. A cítím, že pak nás Pán snad povede do zámoří, znovu zpět do Afriky.

A tak to bylo opravdu výsadou, že jsem mohl poprvé být mezi vámi a spatřit tu velikou vstřícnou víru, kterou máte - ač tato služba je pro vás nová. Ale víím, že poněkud delší bohoslužba by způsobila hodně. Ale když někdo přijede na několik večerů poprvé, chcete si jistě udělat svůj názor o tom evangelistovi.

A pak, za chvíli, všechny... (říkáme tomu strašidla), prchnou daleko, všechny ty věci zaplašíme a přesvědčíme se, že to je evangelium a Slovo Boží, a Ježíš Kristus, Syn Boží. A obzvláště když konáme shromáždění jako tohle, kde jsou pozváni lidé každé možné víry, pak musíte... je to smíšená skupina. A přece jen sloužíme jednomu pravému a živému Bohu. A tak jsem za to vděčný.

Tedy, obvykle se snažím slíbit, že vás propustím brzy, ale pokaždé selhávám. Ale jsou to opravdu krátké chvíle. Doma jsem na pódiu někdy šest, osm, deset hodin. A tak, já víím, že vy byste to nevydrželi. Pro vás to je opravdu milost, když setrváte hodinu, hodinu a půl. Nechtě Pán vás nyní požehná, a modlete se za mne dnes večer, když se budu snažit promluvit na krátký text a některá místa Písma, jež jsem si poznamenal na list papíru, na kteráž to místa bych se chtěl za chvíli odvolat. A pak uvidíme, co si Pán bude přát, abychom učinili.

Přece vííte, že my nevííme, co si On od nás bude přát, neboť synové Boží jsou vedeni Duchem Božím. Musíme pouze pozorovat a pamatujte, uděláme, cokoliv nám On řekne.

A tak, nezapomeňte, že zítra večer se koná poslední z těch shromáždění. A pak v sobotu ráno bude snídanež Obchodníků plného evangelia, právě (tuším) ve stejné místnosti. Souhlasí to? Zde v téže místnosti. A domnívám se, že lístek můžete dostat u přepážky... u přepážky. A jistě vás rádi uvidíme.

Bude-li vůle Páně, rád bych promluvil toto ráno ihned po snídani. Pokud tedy můžete přijít, a posnídat s námi, budeme za to vděční. Pokud ne, dobrá, zastavte se vyslechnout poselství ihned po snídani a budeme vám i za to vděční. Za tím účelem bych chtěl přednést

evangelizační poselství.

Chtěl jsem to omezit pouze na modlitbu za nemocné a za uzdravení. A poněkud, omezeně... vyhnout se bodům nauky, ale jednoduše poukázat na to, že Ježíš Kristus je včera i dnes, tentýž i navěky, že se nezměnil. A pro mne to...

² Bud' je Bible Slovem Božím, nebo není Slovem Božím. Věřím, že každá věc je buď správná, nebo špatná. Nemůžete být někde uprostřed. Neexistuje docela dobrý křesťan. Už jste slyšeli tuto poznámku... něco takového neexistuje. Bud' jsi křesťanem, nebo jím nejsi.

³ A křesťanem můžeš být pouze tehdy, když jsi znovuzrozen z Ducha Božího. Je pouze jeden prostředek - pod krví Pána Ježíše. A když vyznáš své hříchy Bohu, a obdržíš od Boha odpuštění, pak už nejsi hříšníkem. Kdož se narodil z Boha, nehřeší. A kdyby to učinil, pak neúmyslně. Ctitel, jenž byl jednou očištěn, nemá více vědomí hříchu.

⁴ Ku příkladu, ve Starém zákoně krev volů a kozlů pouze přikryla hřích; ona ho neodstranila. Ale krev Ježíše Krista jej odstranila. Trvale odloučila. Vyřešila tu věc.

⁵ Ku příkladu, moje maminka - ona právě před několika měsíci odešla do nebe. Stál jsem vedle ní, když odcházela, a už nemohla mluvit. Řekl jsem: „Maminko, jestliže mne ještě slyšíš... jestliže Ježíš je ještě pro tebe, nyní, kdy umíráš, stejně sladký jako tehdy, kdy jsi žila, a ve shromážděních... jestliže nejsi s to promluvit, alespoň zamhourej okem a já budu vědět, že chceš říci ‚ano‘.“ A ona zamhourala očima a slzy se kutálely po jejích tvářích. A tak odešla na setkání s Pánem. Pokřtil jsem svou maminku asi před třiceti lety. Byl jsem tehdy mladým chlapcem kazatelem.

⁶ Inu, tedy, když chtěla odstranit skvrnu z mé košile, když jsem byl malým chlapcem, před mnoha léty, použila k tomu uhelného oleje nebo něco takového a odstranila tu skvrnu. A ve skutečnosti ji neodstranila; ona ji pouze zvětšila - a tak nebyla tolik patrná na jednom místě. Ale tak... oni neměli jiný prostředek.

⁷ Přirovejme to nyní ke krvi kozlů a ovcí za hřích. To bylo pouze... to bylo pouze usmíření, jistě, ale to nevykonalo toho díla dostatečně, neboť to byla krev zvířat. A když byla narušena krevní buňka, toho nevinného... vidíte, život jehněte se nemohl vrátit zpět na lidskou bytost, neboť ono nemělo duši. To bylo pouze zvíře. Ale když přišel Ježíš a tato krevní buňka byla zlomena, Boží život, On sám se

vrátil na nás, a tak jsme syny a dcerami Božími s jeho přirozeností. Všimněte si.

Nyní, v dnešní době, jestliže mám na košili skvrnu, moje milá manželka... ona jednoduše jde a vezme trošku toho, myslím si, že tomu říkájí „Chlorox“, bělicí prostředek, použije to, a to prostě zmizí.

⁸ Pozastavme se nad malou kapkou inkoustu, jedna malá kapka černého inkoustu. Ten inkoust byl vyroben za jistým účelem, a je barvivem. A ve skutečnosti je pouze jedna barva (všechny jiné se z ní odvozují), a to je barva bílá.

⁹ Ale nyní tato barva... nerozumím tomu po chemické stránce, ale řekněme toto... že to muselo mít svůj počátek ve stvoření, neboť takové to je. Muselo to být stvořené Stvořitelem. Stvořce musel stvořit stvoření. A ta kapička inkoustu, inu, ona se ukázala... řekněme ku příkladu, k jistému účelu. Nyní tato malá kapička inkoustu může napsat Jana 3, 16 a omilostnit mé hříchy. Nebo ta malá kapka inkoustu může napsat můj rozsudek smrti a poslat mne na šibenici. Ona plní nějaký úkol.

¹⁰ Ale, jestliže snad tato kapička inkoustu se svými schopnostmi barvení padne do kapek toho bělicího prostředku, co se stane s tím barvivem? Pomyslete, co se s ním stane? Už ho nikdy nenaleznete. Voda, která v tom inkoustu byla obsažena, ten vzorec O-H, je v tom prostředku. On se změnil na vodu.

¹¹ Ale řekněme, jestliže toto barvivo začalo na počátku... ono se vrací zpět, snad do podobenství mlhy nebo plynu. A tento plyn... inu, to není vzorec. Jestliže zde je náhodou někdo kdo tomu rozumí, já to říkám pouze ku... abyste mohli vědět, co chci říci. Řekněme, že zde byla... vrátila se zpět k atomům a částicím, a molekuly se vrátily zpět k atomům.

A řekněme, že molekule čtyři - šest - devět plus šest - devět - sedm dělají černou barvu. Kdyby to bylo šest - devět - šest, pak by to byla růžová barva a tak dále, zpět k atomům. Něco na počátku muselo určit, jaké to bude. A když to jednou padne sem do tohoto bělicího prostředku, vrátí se to úplně k počátku, skrze jednotlivé částice a atomy, zpět ke svému Stvořiteli.

¹² Dobrá, to je tak jako naše černé hříchy. Jednou vyznané v krvi Ježíše Krista, pak jsou zapomenuty. Není více hříchu. Jsi zproštěn hříchu, v tom není hříchu. Není to kvůli tomu, že si to zasloužíš, ale kvůli Boží milosti, že jsi... když člověk zhřešil, překročil tu velikou

propast mezi sebou a Bohem a opustil... není cesty zpět. Ale Bůh byl plný milosrdenství - On přijal náhradu. A tou náhradou byl beránek, dokud nepřišla plnost času, kdy On... Bůh tělem učiněn, aby sňal hřích.

¹³ A nyní tam už nezůstala ani propast... Bůh a člověk se stali Otcem a synem. Není tu žádný hřích. On ho vhodil do bělicího prostředku zapomenutí a nemůže být více vzpomenut.

Inu, my to nejsme schopni učinit. My jsme lidé. Můžeme odpustit, ale nemůžeme zapomenout. Ale Bůh je nekonečný, On je natolik veliký, že může absolutně zapomenout, na to že jsi to učinil. Pomyslete na to! On... ani nezhrěšil. A zde znovu staví člověka do přítomnosti Boží jako jeho Otec a on jeho dítě. My jsme syny a dcerami Božími, nikoliv budeme. Nyní jsme syny a dcerami Božími. Ó, aj! To by mělo způsobit, že metodista prokřikne, že ano?

Nyní jsme velice šťastní u vědomí, že máme ten veliký bělicí prostředek, jež nám přinesl Ježíš Kristus, Jeho vlastní krev. Nyní budeme trochu o něm mluvit a dáme vám příležitost, abyste se trochu ztišili.

A nyní, pokud si přejete, otevřete Písma u sv. Jana 14. kapitoly sv. Jana. A chci přečíst několik veršů, 7. a 8. verš, je to řeč Ježíše:

Byste znali mne, také i Otce mého znali byste; a již nyní jej znáte, a viděli jste ho. Řekl jemu Filip: Pane, ukaž nám Otce, a dostiť jest nám.

¹⁴ Chci hovořit na téma „Ukaž nám Otce“. Chci o tom promluvit. Lidské srdce mělo vždy touhu vidět Boha. Jak jsme mluvili minulý večer o těch Řecích, kteří se přišli poklonit, a oni řekli: „Přátelé, chtěli bychom spatřit Ježíše.“ Oni o něm slyšeli, ale neměli odpočinutí, dokud ho nespatri. A myslím si, že to je správné, že každý ryzí, opravdový věřící, který uslyší Boha... je v něm něco pulsujícího... jestli jen může spatřit Jej.

¹⁵ A přece jej můžeme spatřit. Ježíš zde řekl: „Když jste viděli mne, viděli jste Otce mého.“ A tak víme, že Jej spatřit můžeme. Pokud uvažujeme o lidských bytostech, ony vždy toužily spatřit Boha. Dokonce Job... myslím si, že to je nejstarší kniha Bible (mělo by tomu tak být) a byla napsána dokonce předtím než Mojžíš napsal 1. Mojžíšova. A Job, ten veliký patriarcha, u vědomí, že Bůh... a když se ocitnul v těch nesnázích...

Člověk se obvykle obrací k Bohu, když má problémy. Slyšel jsem, jak

lidé říkají: „Já nevěřím, že Bůh je.“ Ale jen ať upadne a zraní se, a lékař mu řekne, že zemře, pak jej slyšíme, jak říká: „Ó, Bože“ - jako Bob Ingersoll. Pak budeš o Bohu uvažovat dříve než o mamince nebo o někom jiném, jelikož v tobě je něco - jsi lidskou bytostí.

16 Nyní shledáváme, že Job upadl do takového neštěstí, když se mu vyrazily vředy a jiné neduhy, a on se posadil na hromadě popele a škrábal si tyto vředy. Pamatuji si, jak jsem před lety vzal do ruky v té modlitebně knihu Joba a zůstal jsem u této knihy téměř celý rok. A jedna sestra byla na tolik upřímná, že... ona se mne nezeptala rovnou na pódiu, ale napsala mi dopis. Ona řekla: „Bratře Branhame, kdy konečně dostaneš Joba z té hromady popela?“ Posadil jsem ho tam, ale chtěl jsem něco postavit, a dojít k jisté pointě, vrcholné pointě - abych mohl ukázat lidem, kde můžeme mít výzvu k oltáři, a kde na ní stovky lidí odpoví.

17 Inu, on seděl ve své nouzi a toužil po Bohu. On řekl: „Kdybych jen zjistil, kde On bydlí, kdybych tam mohl přijít a zaklepat na Jeho dveře, poznal bych Jej. Posadil bych se a promluvil bych s Ním.“ Vidíte, volání lidského srdce po Bohu.

18 A jistě, jestliže v lidském srdci je touha (on je Božím stvořením), volání po Bohu, musí někde být Bůh, který na to volání odpoví. Ale když hlubina volá po hlubině, někde musí být odpověď na toto volání. Dříve než zde je tato hlubina volání, musí být někde odpověď na toto volání, neboť by zde nemohlo vzniknout toto volání.

19 Často jsem říkal, že dříve než byla ploutev na hřbetě ryby, musela být pro ni ryba, která by tuto ploutev potřebovala, jinak by neměla žádnou ploutev. Dříve než byl zde na zemi rostoucí strom, dříve musela být půda, jinak by nebylo žádného stromu. A dokud zde je stvoření, je rovněž Stvořec toho stvoření, který ho stvořil. Chápete, co tím míním? A když v lidském srdci existuje po něčem hlad a žízeň, musí zde být něco, co na ní odpoví, jinak by tam nebylo této žízně.

20 A tak dnešního večera říkáme: „Ukaž nám Otce, a dostít jest nám.“ Tedy, jestliže je Bůh - a víme že je - a rovněž volání v srdci Jej spatřit, pak proč Jej nemůžeme vidět? Je-li zde touha, která praví, že Jej chceme spatřit, musí zde být nějaká příčina, pro kterou... nějaká cesta jak ho spatřit. A nyní bych... s Boží pomocí, chtěl bych se pokusit vám ukázat, nebo promluvit o třech rozdílných cestách (nebo řeknu čtyřech) spatření Boha. Chci promluvit o Bohu v Jeho vesmíru; Bohu ve svém Slovu; Bohu ve svém Synu; Bohu ve svých lidech.

²¹ Nejdrívě si promluvíme o Bohu v Jeho vesmíru. Nevěřím tomu, že kdokoliv kdo mohl pochopit, jak se tento vesmír pohybuje, jak veliký je ten solární systém... (a má zdravý rozum), že by mohl popřít, že Bůh jest. Víte, že tato země se otáčí rychlostí větší než tisíc mil za hodinu? Ona má obvod dvacet pět tisíc mil a otáčí se... a udělá celý oběh za 24 hodin. A to dává tímto směrem rychlost větší než tisíc mil za hodinu; a když se otáčí na orbitě kolem slunce, nevím kolik mil za hodinu se pohybuje - a dělá to dokonale a přesně na vteřinu. Neexistují hodinky nebo zařízení, které může být tak dokonale uspořádáno a nikdy se neunaví, bez hodinek.

²² Mám hodinky, které mi byly věnovány ve Švýcarsku, a bylo mi řečeno, že v americké měně, kdybych si je pořídil, stojí tři sta dolarů - jedny z jejich nejlepších hodinek. A přece tyto hodinky se opožďují... minutu jednou za čas, nebo urychlují a tak dále. To není... to nemůže být dokonalé.

²³ A přece ten svět se točí v prostoru sám. Kdo jim otáčí a udržuje v tom přesném čase? On by měl přece pozvolna zpomalovat, pokud jej něco neudrží v tom pohybu? A jak se může tak dokonale v tom pohybu udržet? Jak může tak dokonale obejít slunce? Díky tomu máme zimu, léto a tak dále, tak dokonale jak to vidíme. A není nikdo... během šesti tisíc let nezmeškal ani vteřinu - vždycky načas. Je to tak dokonalé, že mohou dopředu vypočítat zatmění slunce nebo měsíce, dvacet let dopředu vám mohou říci hodinu, kdy zkržící cesty - studující astronomii a solární systém.

²⁴ Jak veliké! Aj, myslím si, že je opodstatněné, aby člověk pozdvihl hlavu k nebesům a zavolal jako ten švédského původu autor písně: „Jak veliký jsi, jak veliký jsi.“ Při pohledu na ty maličké hvězdy, které na nebesích nepřipadají ani deset centimetrů od sebe, a přece jsou od sebe dál než my od nich. A Bůh to všechno řídí.

²⁵ A na Wilsonově hoře v Kalifornii, kolem... jeden astronom, který byl přítomen na jednom mém shromáždění v Chattanooga mi dovolil s dalším astronomem se jít podívat na ten veliký teleskop. Oni tam měli fotografie, neboť to bylo v denní době. Tam bylo možno vidět vesmír vzdálený 120 miliónů světelných mil. Rozděl to na míle a dostanete číselnou řadu devítek obíhajících několikrát kolem Tucsonu, když se pokusíte rozdělit to na míle.

²⁶ To nelze pochopit rozumem - 120 miliónů světelných let vesmíru; a ještě za tím jsou měsíce, hvězdy a světy. A náš Otec to všechno stvořil pro své vlastní potěšení a všechno to funguje dokonale.

Ó, jak nádherné je spatřit jak On je veliký a jak jednoduchým se může učinit, abys neminul tu cestu. Izaiáš 35 říká: „... tou cestou jdoucí i nejhoupější nezbloudí.“ Nezáleží na chytrosti, vzdělání. Pokud ano, byl bych ztracen. K tomu je zapotřebí pouze víru k uvěření; nesnažit se to pochopit, nýbrž tomu věřit. Jednoduše... Bůh to učinil a tím to hasne.

²⁷ Inu, shledáváme lidi, kteří argumentují, že to tak není - bezvěrci. Před nedávnem v Coloradu (ó, domnívám se, že to mohlo být před třiceti, čtyřiceti lety) procházel tou krajinou jistý bezvěrec, který se snažil lidi získat pro bezvěrectví. On dokonce řekl své umírající mamince... Řekl: „Co mi nyní můžeš předložit?“

On řekl: „Mami, snes to klidně.“ Ó, něco takového si dovolit vůči vlastní matce!

On se zhroutil, a proto šel na západ, aby si odpočinul. Vzal si batoh a šel do hor. A jednou když šel z... Duchovní se do něj neradi pouštěli, oni říkali, neboť on byl vychytralý a velice vzdělaný, byl to uhlažený vzdělanec. Nechávali ho tedy na pokoji; nechť si svůj mozek vymývá sám.

²⁸ A lidé vyprávěli, že jednou šel na procházku a začal si prohlížet skály, a pozastavovat se nad tím odkud se ony vzaly. A hned, víte, začal foukat vítr v borovicích. „Adame, kde jsi?“ Vidíte, Bible praví, že budou-li tito mlčeti, kamení hned bude volati. Ten bezvěrec padnul ihned na kolena a stal se milým, milujícím křesťanem, neboť Bůh ve svém vesmíru zavolal: „Já jsem Stvořitelem, který stvořil nebesa a zem.“

²⁹ Jednou můj přítel, pan Woods (který bydlí v Jeffersonville a je mým nejbližším sousedem) ... Pan Borders je zde rovněž, jeden z mých manažerů (on zde sedí tohoto večera), on je jeho dobrým známým. On byl... přišel do shromáždění v Louisville; on byl svědkem Jehovovým a měl zákaz navštěvovat takováto shromáždění. Ale on přišel i se svou manželkou. Jeho manželka patřila k Andersonově církvi Boží.

³⁰ A oni byli svědky toho, jak na pódium byla přivedena holčička a jak Duch svatý řekl této holčičce, jaké jsou její potíže, a jak dlouho... to se jí změnilo na... zapomněl jsem název této nemoci, která působí, že to se změní na křídu, nebo kámen. Ona se nepohybovala asi tři roky - a bylo jí řečeno ve jménu Páně, že bude v pořádku. A na druhý den tato dívčinka běhala po schodišti nahoru a dolů; a byla onoho večera v budově a pobíhala po pódiu a tak dále.

³¹ Pan Wood byl následkem toho trošku sklíčený, ale nakonec... on měl chlapce postiženého dětskou obrnou, který měl jednu nohu skrčenou pod sebe. Já jsem z toho místa odjžděl do Houstonu v Texasu, kde byl pořízen ten obrázek, který máte, s andělem Páně; a rovněž debata s tím baptistickým kazatelem, který zastával opačnou stranu, že Kristus už není Uzdravitelem. A pak ten večer Pán sestoupil před třiceti tisíci lidmi a umístil to... on měl jeho obrázek - toho světla, které dává rozpoznání - které ukázalo, že je to pravda.

³² A George. J. Lacy, vedoucí oddělení FBI pro otisky a dokumenty, přijel z Kalifornie a přišel do budovy Shell za účelem prověření toho snímku; a řekl: „Pane Branhame, byl jsem tvým kritikem a myslel jsem si, že to je psychologie. Ale“... řekl... „mechanické oko kamery nezachytí psychologii. To bylo světlo, které proniklo objektivem.“ A tak nyní máte ten obrázek. Jeden z nich se nachází ve Washingtonu D. C., v síni náboženského umění s poznámkou: „Jediná nadpřirozená bytost, která v dějinách světa byla kdy vyfotografována.“ Tedy, pokud tam někdy budete, zastavte se tam a podívejte.

³³ Všimněte si. Potom pan Wood přivezl svého syna na místo v tom... kde jsme byli na jiném místě, a Duch svatý zavolal a řekl: „Tam vzadu budovy je chlapec, jménem David Wood. Jeho otec je stavitelem a svědkem Jehovovým.“ Nikdy jsem je neviděl. Oni žili v jiném státě, na jihu v Kentucky. A tak On řekl: „Tak praví Pán, ten chlapec je uzdraven.“ A ten zmrzačený chlapec ihned povstal na své nohy a byl tak normální jako všichni ostatní. On je nyní mým sousedem. Asi před třemi lety jsem ho oddal s něžnou křesťanskou dívkou. Mají dvě roztomilé děti. Mnozí zdejší lidé o tom vědí.

³⁴ Pan Wood přijel se mnou do hor Kentucky do takové malé vesnice, kde se nachází místo pro náboženské shromáždění Metodistické církve, je to Acton (A-c-t-o-n), je tam pouze obchod se smíšeným zbožím, čerpací stanice, a to místo pro náboženské shromáždění. Jmenuje se to Acton, Kentucky. Mají tam vlastní poštovní úřad a obchod. Konal jsem tam shromáždění a to místo připadalo jako dobrý lovecký revír na veverky, a tak jsem tam chtěl jet.

Asi po dvou letech jsme se tam vrátili znovu na lov veverek. A, samozřejmě, vy lidé z Arizony, domnívám se... kolik z vás ví, jak vypadá šedá veverka z Kentucky? Kolik z vás vidělo šedou veverku? Ó, dobrá, z které části Kentucky jsi? Tak se tedy mohu cítit jako doma. Na světě není lepší pochoutky. A pokud je, tak o ní nevím.

³⁵ Tak jsme odjeli na dvou týdních prázdniny na lov, a bylo

opravdové sucho. A ta malá stvoření, ó, jak rychle ony prchají. A stříleli jsme puškou kalibru 22 a bylo tak sucho, že jsme ani nemohli lovit. Pan Wood řekl: „Bratře Branhame, znám zde jednoho pána, který vlastní asi pět set nebo šest set akrů, na kterých jsou pahorky a údolí, a kde v řekách teče voda.“ Řekl: „Tam bude mokro. Budeme procházet dnem řečišť a nebudeme je plašit. Ale“ řekl, „on je bezvěrcem.“

Řekl jsem: „V pořádku, zkusme to.“

A tak jsme jeli krajinou a lesy a pahorky, a stezkami divokých prasat, dokud jsme nepřišli k domu, kde pod stromem s kloubouky na hlavě seděli dva muži. A on řekl: „To je ten na této straně.“ Řekl: „To je tvrdý chlapík.“

Zastavili jsme se a já řekl: „Snad bys měl jít ty, pokud ho znáš. Já raději zůstanu v autě.“

On řekl: „V pořádku.“ A tak vystoupil a šel. Řekl: „Dobrý den.“ Řekl: „Jmenuji se Wood. Moje jméno je Banks Wood.“ A řekl: „Chtěl bych se zeptat, zda bychom zde mohli nějaký čas lovit.“ Řekl: „Lovili jsme tam na druhé řece.“ Řekl: „Tam je sucho a nelze tam lovit.“

On se ho zeptal: „Nejsi synem Jima Woodse?“ Jeho otec předčítal u svědků Jehovových, byl jedním z předčitatelů. Řekl: „Na mou duši, to byl skvělý muž.“

On odvětil: „Jsem jeho synem.“

On řekl: „Dobrá, Jim Wood byl jedním z nejčestnějších lidí, jaké jsem znal. Můžeš lovit, kde ti bude libo.“

Řekl: „Děkuji, pane.“ Řekl: „Mám s sebou pastora. Doufám, že to je v pořádku aby šel se mnou.“

On mu řekl: „Snad mi nechceš říci, že jsi padl tak nízko, že musíš s sebou všude vozit kazatele?“ A řekl... pomyslel jsem si, že by bylo vhodné, abych vystoupil z auta a přišel k nim. Řekl jsem: „Dobrý den.“

A on řekl: „Dobrý den.“ A řekl: „Víš co, proti takovým jako ty jsem tuze zanevřelý.“

Řekl jsem: „No co, každý zodpovídá sám za sebe.“ (Chtěl jsem jít lovit.)

A tak on řekl: „Domnívám se, že můžeš...“

„Každý má své přesvědčení.“

On řekl: „Ano“ řekl, „v podstatě mám proti tobě pouze jednu věc.“
Řekl: „Štěkáš na nesprávný strom.“

Kolik z vás ví, co to znamená? To je lživý pes, vidíte, který štěká na strom „tam je ten mýval“ - zatímco on už je pryč. Tam už není žádný mýval.

On řekl: „Štěkáš na nesprávný strom.“

Odvětil jsem: „Dobrá, to je tvůj názor.“

Moje maminka mi vždy říkala: „Dej krávě dlouhý provaz a uškrtí se sama.“ A tak jsem uvažoval, že mu musím povolit provaz a dovolit mu mluvit dál.

On řekl: „Dobrá“ řekl, „bydlím v této krajině... ten starý komín stojí na místě, kde vyhořel původní dům, asi před šedesáti lety. To místo postavil můj otec. Bydlel jsem zde a chodil jsem sem“ řekl, „a nyní mi je sedmdesát šest. A nikdy jsem nespatrił Boha ani anděla, nic z toho.“
Řekl: „A proto nic takového není.“

Řekl jsem: „V pořádku, to je stále pouze tvůj názor.“ Řekl jsem...

On pokračoval: „Inu, já si myslím, že vy, takoví jak ty, si pouze vyděláváte levné peníze.“

Pomyslel jsem si: „Ó, chlape! Kdybys jen věděl! Snadné!“

On řekl: „Já si myslím, že si pouze vyděláváte levné peníze.“

Řekl jsem: „Ano, Pane.“ Řekl jsem: „To je... dobrá,“ řekl jsem, „to je stále pouze tvůj názor.“

A on řekl: „Dobrá“ řekl, „to si o vás myslím.“ A řekl: „Štěkáte na nesprávný strom“...

Řekl jsem: „Byl jsi někdy v církvi?“

On řekl: „Ne. Já...“

„Nevěřím v to chození.“... On řekl: „Přišel sem pouze nějaký chlapík, asi před dvěma lety, z Indiany, a tam si pronajal místo. Měli shromáždění v tom metodistickém shromážděšti.“ Řekl: „Zapomněl jsem, jak se jmenoval.“... „Kdybych se s ním někdy setkal, tak bych si s ním rád promluvil.“

Řekl jsem: „Skutečně?“ A bratr Wood už chtěl říci... a já (kráva už byla na konci provazu, víte) ... a já řekl... stál jsem tam a byl jsem neoholený, s kníry, asi tak dlouhými, byl jsem celý potřísněný krví

a nekoupal jsem se dva týdny, a tak... víte. Řekl jsem: „Skutečně pane?“ Řekl jsem: „A co dál?“

³⁶ On na to: „Nuže, máme zde jednu paní, která žije na samotě, ona se jmenuje tak a tak.“ A řekl: „Ona umírala na rakovinu.“... „Zavezli jsme ji do Louisville k specialistovi na rakovinu a oni se ji pokoušeli operovat, měla to na žaludku.“ A řekl: „Její žaludek a střeva byly tak zasaženy, že už nemohli ani použít klystýru k výplachu. A tak ji právě přivezli domů, aby zemřela.“ A řekl: „Bylo s ní tak špatně, že už ji nemohli ani podložit mísu. A tak pod ní pouze měnili prostěradlo.“... „Chodil jsem tam dvakrát denně s manželkou vyměňovat její prádlo.“ A řekl: „Ona umírala.“

³⁷ A vyprávěl: „Ten kazatel přijel sem do Acton“... „byl zde dva večery.“... Její sestra bydlí tam za druhou řekou, asi třicet mil na jih. Ona tam toho večera šla a řekla, že ten muž ještě v tom okolí nebyl... že se postavil na pódiu a pohleděl na asi 1500 lidí, a řekl: „Paní taková a taková, když jsi odjížděla dnes z domu, vložila jsi do kapsy malý, bílý kapesník, vzala jsi jej z nočního stolku s mramorovou deskou. On má v rohu drobnou modrou výšivku. Ty máš sestru, která se jmenuje tak a tak, která umírá na rakovinu. Jdi, vezmi ten kapesník, polož na sestru. Neboť tak praví Pán, ona bude žít.“

A řekl: „Okolo jedenácté hodiny v noci jsem měl dojem, že tam nahoře mají Armádu spásy, byl tam takový rámus.“... „To mne probudilo.“ Pokračoval: „Řekl jsem své manželce, inu, ona asi zemřela. A tak zítra vezmu vozík a odvezu ji“ (to byl jediný způsob, jak se na to místo mohli dostat, bylo ji třeba přivézt na vozíku na místo, kde se dalo přijet autem) ... „Počkám do rána“... „pojedeme tam a přivezeme ji.“

Řekl: „Na druhý den ráno jsme s manželkou vstali brzy, abychom se tam vydali, ale co jsme zastihli, když jsme tam přijeli, ona s manželem seděla při stole a jedla jablkové buchty.“ A řekl: „Nyní se jí daří dobře. Nejen že zvládne svou práci, ale ještě u sousedů.“

Pomyslel jsem si: „Ó, ó. Zde to je.“ A řekl jsem: „Snad tomu nevěříš.“

On řekl: „Tak dobře, jestliže nevěříš, jdi a přesvědč se na vlastní oči.“ Nyní kázal on mně.

A já řekl: „V takové době, kdy máme moderní vědu a vynikající lékaře, snad mi nechceš říci, že někdo...“

„Tak dobře“ řekl, „jestliže mi nevěříš, jdi a zeptej se jí.“ Řekl: „Ona tam je.“ Řekl: „Je to tak, Johnne?“

On řekl: „Tak je to“ (ten starý pán byl věřící). A řekl: „Tak je to. Ona je nyní vzhůru. Můžeš se jí zeptat.“

A tak on nyní kázal mně, chápete? Pomyslel jsem, dobrá. A já jsem řekl: „Jak se to vlastně stalo?“

Řekl: „Jakub... na to bych se právě chtěl zeptat toho muže, odkud on věděl, že tam byla tato žena; on zde nikdy předtím nebyl. Ona umírala na rakovinu. Odkud on věděl, že umírá na rakovinu? Odkud znal její jméno? Odkud věděl, že to byla její sestra? Jak mohl vědět, že se uzdraví, když ona na ni položí ten kapesník?“ Řekl: „Kdybych se s ním potkal, rád bych si s ním o tom popovídal.“

Řekl jsem: „Inu, doufám, že ano.“ Otočil jsem se a...

³⁸ To bylo asi v polovině srpna a bylo velice horko, ale listí ze stromů už začalo padat. A on tam měl pěknou jabloň a pěkná jablíčka ležela na zemi kolem dokola. Řekl jsem: „Mohu si jedno vzít?“

On řekl: „Stejně je žerou červi.“ Víte, jak vypadají červi? A tak on řekl: „Oni je požívají; můžeš tedy i ty.“

A tak jsem jedno vzal a utřel do svých špinavých kalhot, víte, a zakouzl jsem se do něho. Řekl jsem: „Chutné jablíčko.“

On řekl: „Ó, ano. Ten strom jsem posadil před čtyřiceti roky.“ Řekl jsem: „Opravdu?“

„Opravdu jsem jej zasadil.“ Řekl jsem: „Rodí takto každým rokem?“

„Ano, jistě... někdy i přes sto kilo ročně. Něco vždycky usušíme na střeše kůlny.“

Řekl jsem: „Ano, pane.“ Řekl jsem: „To je skvělé.“ Řekl jsem: „Inu... to je zajímavé.“ Řekl jsem: „Všiml sis, že jsme ještě neměli přízemní mráz, ještě nepřišla studená vlna, nic; a přece to listí ze stromu už padá?“ Řekl jsem: „Zajímavé proč to tak je?“

On řekl: „No co, život odchází z toho listí.“

Řekl jsem: „Že život odchází z listí?“

On řekl: „Ano.“

Řekl jsem: „A kam ten život jde?“

On řekl: „Do kořenů stromu.“

„Ó“ řekl jsem. „Proč tam jde?“

A on řekl: „Aby se to zachránilo před zimou.“ Řekl: „Vidíš, někdy přicházejí mrazy desítky stupňů pod nulou.“ Řekl: „Kdyby ve stromu život zůstal, pak by ten život odumřel. A tak musí odejít do kořenů.“

Řekl jsem: „Ó, teď chápu.“ A řekl jsem: „Položím ti nyní otázku.“ Řekl jsem: „Víš, že ten strom nemá žádnou inteligenci, neboť to je pouze strom, část rostlinné říše.“ A pokračoval jsem „Co je to za inteligenci, která praví tomu stromu před příchodem mrazu ‚Rychle odsud odejdi! Rychle se schovej do kořene, jinak umřeš‘ - jaká inteligence to činí?“

„No co“ řekl, „to je přece příroda.“

Řekl jsem: „Dobrá, něco ti povím. Vezmi kbelík s vodou a připevni ho venku na kůl. Jsem zvědav, zda voda poteče na zem a potom na jaře se tam zas vrátí.“

Řekl: „O tom jsem ještě neuvažoval.“

³⁹ A řekl jsem mu: „Pouvažuj o tom na chvíli, zatímco já půjdu na veverka. A potom, když se vrátím, jestliže mi řekneš co je to za inteligenci, která velí míze stromu, tomu životu ‚jdi do kořene a schovej se do jara, a pak se můžeš vrátit.‘... když zjistíš co je to za inteligenci, která řídí život stromu nahoru a dolů podle ročních období, pak ti řeknu, jaká to byla inteligence, která mi řekla, že ta žena zůstane naživu.“

Řekl: „Řekla tobě?“

Řekl jsem: „Ano, pane.“ Řekl jsem...

On řekl: „Snad nejsi tím kazatelem?“

Řekl jsem: „Jsem bratr Branham.“

On řekl: „Můžeš mi to dokázat?“

Řekl jsem: „Jistě.“ Řekl jsem: „Hádám, že na to nevypadám.“

Řekl: „Ne, to oceňuji.“ On řekl: „Vypadáš lidsky.“

A řekl jsem: „Dobrá“ řekl jsem, „v pořádku, pane.“

A on řekl: „Ty jsi tedy...“

Řekl jsem: „Ano, pane. Tentýž Bůh, který může promluvit ke stromu, může promluvit i k člověku.“ A tam jsem toho chlapíka přivedl ke Kristu.

Za rok jsem se tam vrátil, ale on už byl u Pána. Jeho žena mi řekla:

„Bratře Branhame, on zemřel vítězně, oslavoval Boha.“

⁴⁰ Co to bylo? On uzřel Boha promlouvajícího ve svém vesmíru. Viděl mnoho věcí, ale samotná příroda stromu mu oznámila, že je Bůh. A on ho našel, našel Ježíše Krista, jako svého Spasitele.

Ó, jak Jej můžeš zřít ve vycházejícím slunci, zřít Jej v zapadajícím slunci! Všude kam pohlédneš, můžeš uzřít Boha. Jak jsem onehdy večer řekl: „Je-li On v tvém nitru, můžeš Jej spatřit navenek.“

⁴¹ Tam nahoře v Colorado... Chodívám tam na lov. Jednou na podzim... lovil jsem tam s jedním člověkem a rozešli jsme se. Lovili jsme losy, vysoko v horách, kde už padá sníh a zahání losy do údolí. Ony se drží na hranici lesa, neboť to jsou divoká zvířata. Vzali jsme si tedy po jednom soumaru a po jednom jezdeckém koni a jeli jsme nahoru. A pan Jeffries, vlastník ranče, jel jednou cestou asi dvacet mil podél řeky, zatímco já jsem zvolil jinou cestu.

A víte jak je to na podzim, slunce na chvíli svítí a za chvíli prší, pak přijde sníh a znovu déšť a pak vzejde slunce. Víte jak to je. A v horách přišla bouřka.

⁴² Byl jsem téměř na hranici lesa, a svého jezdeckého koně jsem uvázal v údolí asi dvanáct mil daleko, a lovil jsem, a bylo pěkně sucho, pak najednou přišla bouřka. Schoval jsem se za křoví a vyvrácené stromy, tam kde řádil vítr a vyvrátil pár stromů, jedlí. A tak jsem stál za těmi stromy, dokud se vítr neutišil, a bouřka způsobila ochlazení. Stál jsem tam tuším asi půldruhé hodiny, a málem jsem zmrznul... vál vítr. A za chvíli to pominulo a moje hlava klesla a zdřímil jsem si.

⁴³ Pohleděl jsem vzhůru, a když jsem to udělal... vstal jsem a rozhlédl jsem se. A spatřil jsem vycházet slunce jako při západu. A tam vysoko, kde vál vítr... narážel do jehličnatých stromů a způsobil, že na nich zmrzla jinovatka. A slunce se rozsvítilo naproti této námraze a způsobilo duhu. Ó, aj! Mohl jsem tam spatřit Boha. Právě tam byl Bůh, v té duze smlouvy. Pomyslel jsem si: „Tam na vrcholku té hory je Bůh.“

Za chvíli jsem uslyšel velikého býka losa - on se ztratil v té bouřce - a tak bučel za stádem. Mohl jsem v tom slyšet Boha. A starý vlk začal volat na vrcholku té hory a jeho družka mu odpověděla v údolí. V tom je Bůh. Vždycky jsem věřil, že On tam žije. On tam byl v tom západu slunce, On tam byl v duze, On tam byl v bučení toho losa, On je přítomen ve volání vlka; On je v přírodě všude dokola.

44 A k mému překvapení, úplně naproti mně, na pahýlu stromu seděla malá borová veverka. Ona se podobá sýčku - samý povyk a peří a sova nikde, víte - je to drobné stvoření, sedělo celé shrbené. Ale ona je policajtem v modré uniformě v lesích. Když zařve, tak všechna zvěř uteče. A zde ona seděla a štěbetala na mne, jako kdyby mne chtěla roztrhat na kusy. Nebyla na to dost velká, ale poskakovala nahoru a dolů. A pomyslel jsem si: „Malý kamaráde, neposkakuj tolik.“ Ale proč se tak rozčilovala...

45 Moje zvědavost byla podnícena, když jsem začal pozorovat všechny tyto skutky Boží... Řekl jsem: „Ó, jak nádherné místo.“ Cítil jsem se jako Petr na Hoře proměnění: Postavme tu tři příbytky a zůstaňme zde. Moje duše byla tak plná Boží slávy, že jsem svou pušku opřel o strom. Měl jsem dojem, že exploduji. Pobíhal jsem kolem stromu a křičel: „Sláva Bohu, sláva Bohu!“ Musel jsem něčemu uvolnit průchod. To byl jediný pojistný ventil plicního tlaku, jaký jsem měl, tuším. A tak jsem prostě... nevím, zda jste se už tak dobře cítili nebo ne. Ale můžete, neboť já jsem to okusil. Víím, že to tak je.

Když se můžeš rozhlédnout a uvidět kolem sebe Boha; tam nemusíš vdechovat kouř cigaret; tam není pivo a jiné nesmysly, tam nejsou polonahé ženy. To vše je tam dole na těch ďábelských smetištích, ale tam nahoře, tam žije Bůh.

46 A tak tedy, tam nahoře, pobíhal jsem dokola a křičel: „Díky, Pane, viděl jsem duhu.“ A pomyslel jsem si: „On musí pohledět na...“ V 1. kapitole Zjevení Jan jej viděl na podoběnství duhy, jako Alfu a Omegu - ó, počátek a konec - majícího smlouvu, že již nikdy nezničí svět. A pak v tom máme... Nový zákon je smlouva Jeho krve.

47 Jak jsem tam začal řídit! Nehrál jsem tam pokrytce - cítil jsem se dobře, a chtěl jsem dát tomu průchod, a tak jsem křičel: „Sláva Bohu“ a kolem dokola toho stromu. Domnívám se, že by si mysleli, že tam v horách mají nějakého maniaka, kdyby tam někdo přišel. Ale mne nezajímalo, zda tam někdo byl. Cítil jsem se báječně a chtěl jsem se radovat v Pánu. A myslím si, že jsem rozčilil tu malou veverku, a domnívám se, že nikdy něco takového ještě neviděla. Nejen veverka, nýbrž spousta jiných lidí nikdy nic takového neviděla, nebo lidské bytosti.

A já tam pobíhal dokola. Myslím si, že to byl legrační pohled, ale cítil jsem se dobře. A tak, když tam seděla shrbená a štěbetala na mne, její malé oči ji malém vylezly z důlků. Řekl jsem: „Nerozčiluj se. Já jsem pouze uctíval našeho Stvořitele. Posad' se. Dělej to samé. A budeš se

cítit dobře.“ A pak se ten malý kamarád posadil. Pomyslel jsem si: „Vidíš? Koukej, On je zde. Zdvihni svoje ruce, oslavuj Pána.“ Řekl jsem,...

⁴⁸ Najednou jsem si všiml, že ona na mne nehledí. Držela svou hlavu skloněnou, tak to vypadalo. Pomyslel jsem si: „Nač asi ten mrňous kouká?“ A když fučela bouře, přinutila velkého orla přistát do toho vývrtu. A ona byla podnícena kvůli němu, tomu orlu, který se plazil v tom křoví.

⁴⁹ A tak pomyslel jsem si: „Nyní, Pane, zřím tě v duze, zřím tě v západu slunce, slyším tě v hlasech zvěře. A nyní, mohu tě nyní spatřit v tom orlu? Jsi ty v orlu? Proč jsi mne přerušil ve velebení Tebe?“ Hledte, Bůh všechno dělá správně. On věděl o tom, že jednou budu ten příběh vypravovat. A On tam byl. Ten veliký orel skočil na strom, a podíval se na mne. Pomyslel jsem si: „Aj! Jsem plný obdivu. On se nebojí.“ Obdivuji všechno, co nemá strach.

⁵⁰ Bůh nemůže použít zbabělce. Když jsi zbabělcem natolik, že nemůžeš vydat svědectví šéfovi, nebo komukoliv jinému, stydíš se za Ježíše Krista, on tě nemůže použít. Když se stydíš za Evangelium Ježíše Krista... myslím, že to byl Pavel, který řekl: „Neboť se nestydím za Evangelium Kristovo; moc zajisté Boží jest k spasení každému věřícímu.“ Někteří lidé dokáží vyvádět v kostele, ale venku jsou jako by vypumpováni. Takové náboženství není k ničemu. To je pouze předvádění se. To se ale musí prožívat.

Tak jsem si tedy všiml toho velkého orla, on se nebál. Pomyslel jsem si: „Víš co? Nebojíš se mne?“ Ty veliké šedé oči na mne hleděly. Pomyslel jsem si: „Proč se mne nebojíš?“ Řekl jsem: „Mohu vzít svou pušku a zastřelit tě.“ Řekl jsem: „Ty se mne nebojíš?“ A on pouze... on si mne nevšimal, on pozoroval tu veverku. Pohleděl zpět na mne a znovu na veverku. Pomyslel jsem si: „Ten povyk mne rovněž začíná unavovat. Tebe také?“

⁵¹ A tak jsem pozoroval dál, a tam a zpět, a za chvíli jsem si pomyslel: „Co jej vlastně dělá tak sebejistým?“ Všiml jsem si, že on má pocit jistoty ve svých křídlech, víte, on si čečral peří ve svých křídlech. Aha! Vidíte, v tom to vězelo. Hledte, on měl Bohem daný dar, svá křídla. A on věděl, že dříve než stačím položit ruku na pušku, on bude v tom lese. A tak, dokud pocítoval tu danou mu Bohem sílu, jak uniknout do bezpečí, on se nebál.

⁵² Ó, kdyby to jen mohl učinit křesťan! Jestliže orel mohl vložit

tolik důvěry do svých křídel, která ho mohla přenést z nesnází do bezpečí, o kolik více muž nebo žena v přítomnosti Ježíše Krista, kde On se dává poznat... jak se může něčeho bát! Jestli to můžeš poznat, spatřit, vidět co o tom říká Bible, a zde to je - Ježíš Kristus jest včera i dnes, tentýž i navěky, procházející se uprostřed nás, konající to co konal vždy, a který zaslíbil, že to vykoná před skončením času - jak se potom můžeš bát?

Nic mu neuškodí. Jak ti něco může uškodit? On zvítězil, přemohl. Jak ti to může uškodit? On zvítězil a přemohl všechno - smrt, peklo, hrob, nemoc a vše ostatní, hřích. On je... jsem dokonalý v Něm. Nikoliv sám v sobě - já nemám nic, ale v Něm jsem v bezpečí.

⁵³ Pozoroval jsem, jak on v tom pokračuje. Kdosi mi jednou řekl: „Bratře Branhame, nebojíš se, že někdy někoho dostaneš na pódium a uděláš chybu?“ Nikoliv dokud Jej cítím kolem sebe, pak neudělám chybu. Tak je to. Tak to zůstane nadále.

⁵⁴ Víte, on tam seděl, dokud ho neunavilo naslouchání té malé veverky, čater, čater, čater. Pak udělal veliký skok. Asi dvakrát zamával křídly a všiml jsem si, že více křídly nemával. On prostě věděl jak má svá křídla nastavit. A když zafoukal vítr, on se vznášel na tom větru. A když vítr povanul znovu, on se na něm vznášel dál. A vzdaloval se vlna za vlnou, a já stál a pozoroval ho dokud na nebi nezůstala jen malá skvrna. A on šel výš a výš, a výš, a výš.

⁵⁵ A já stál a začal si utírat slzy z tváří. Řekl jsem: „To je ono, Bože. Vidím proč jsi sem poslal toho orla. To není tak, že skočíš a tento týden budeš metodistou, skočíš tam a na druhý týden budeš baptistou, a skočíš z jedné (a hop, hop) do druhé; ale to je umění jak rozprostřít křídla víry v moci Ducha svatého. A když to přijde jako valící se povodeň, pak můžeš jet po té přívalové vlně.“

⁵⁶ Zanechat to staré, pozemské štěbetání, švitoření: „Dny zázraků pominuly; není křtu Duchem svatým, není Božského uzdravení,“ štěbetání zde a štěbetání tam. Jen rozprostři svá křídla v moci Ducha svatého, a nechť On tě povznese nad ta stará štěbetání, a ten povyk: „Tohle už neplatí.“ Ten orel věděl, co dělá - a tak důvěřoval.

Hledte, Bůh je ve svém vesmíru. Nevěříte tomu? Vidíte Boha ve vesmíru? Můžete Jej spatřit v ptácích, v květinách... Ó, mohli bychom tomu věnovat celou noc. Ale věříte, že Bůh je ve svém vesmíru? V pořádku.

⁵⁷ Pak uvidíme, že Bůh je ve svém Slovu. Pohledíme na Boha

v jeho Slovu. Nejen ve svém Slovu nýbrž On je tím Slovem. Tak je to. Bible praví u Sv. Jana 1. kapitole: „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh... a Slovo to tělem učiněno jest, a přebývalo mezi námi...“ Bůh a jeho Slovo, to je jedno a to samé.

⁵⁸ Ježíš řekl, že Slovo je semenem, které rozséval rozsévač. A každé semeno mající zárodek vložený do správného druhu půdy přinese plod podle svého druhu (a nyní si uvědomuji, že se to nahrává, a že tyto pásky... máme službu rozesílání pásků po celém světě; a mnozí lidé... právě zde, dnešního večera, kde naslouchá asi tisíc lidí - předtím než se zastaví ta páska - budou ji slyšet desítky tisíc lidí dokola světa). A můj hlas se nahrává - a říkám to o Božím Slovu, které je semenem, jestliže máte správný duševní postoj k jakémukoliv Božímu zaslíbení, On ho uskuteční. Jestliže se jen můžeš postavit do pozice k uvěření, že to zaslíbení platí pro tebe. Ale jestliže dovolíš nějakému Ricky to přemístit (který má více vzdělání a myslí si... je natolik chytrý, že tím umí manipulovat) a přilepit to do některého z minulých věků, nebo věku který nastane, pak to pro tebe bude neužitečné.

⁵⁹ Jak řekl Ježíš: „Béřete tradice a tím zlehčujete Boží přikázání“ - když chcete Boha učinit Bohem historickým nebo budoucím. On jest včera i dnes, tentýž i navěky. On je přesně takovým Bohem, jakým vždycky byl. A jestliže můžeš akceptovat tento postoj, že to zaslíbení je pro tebe... Ježíš u sv. Marka 11,22 řekl: „Nebo amen pravím vám, že kdožbykoli řekl hoře této: Zdvihni se a vrz sebou do moře, a nepochyboval by v srdci svém, ale věřil by, že se stane, cožkoli dí, stane se jemu tak, což by koli řekl. Protož pravím vám: Zač byste koli, modléce se, prosili, věřte, že vezmete, a stane se vám.“ Může být ještě větší zaslíbení než to? Musíte tomu věřit, neboť to je semeno.

⁶⁰ Kdybych... kdybyste mne požádali o dub a já bych vám dal žalud, potenciálně máte dub. On je ve způsobu semene. A jestliže jsi žádostiv mít Boha ve svém životě, přijmi jej jako svého Spasitele. Potenciálně jsi dokonalého vzrůstu synem Božím. A urosteš do Boží postavy stejně jako ten žalud, on vyrostе na dub.

⁶¹ Inu, vy lidé z Arizony, vy pěstujete pomeranče. Nejdříve tedy je semeno. Semeno pak zakorení. Pšeničné semeno musí padnout do země, jak Ježíš řekl o sobě. Musí zpráchnivět. A jedinou věcí, kterou můžeš učinit ty... jediná věc je přijmout tento zárodek Božího Slova. Vlastního Božího života - a pak zpráchnivět svým vlastním ideám. Nechť to vykoná Bůh.

To není mým úkolem to rozřešit. Já to nejsem schopen rozřešit. Tomu je třeba věřit. On nás nikdy nepožádal, abychom to nějak rozřešili. On se nikdy nezeptal, zdaliž jsi něco pocítil. On se nezeptal: „Pochopil jsi to?“ On řekl: „Uvěřil jsi tomu?“ O to se jedná.

⁶² Neusiluj jít do nějakého kněžského semináře, a nasáknout troškou balzamovací látky nějakého společenského vyznání víry. Věc, která ti je zapotřebí, je křest Duchem svatým, vtělená moc Boží přebývající v tobě, která akceptuje Slovo a oživuje ho do přítomné reality. Kolem dokola celého světa a před všemi možnými lidmi, vím, že to je pravdivé. On je Bohem.

⁶³ Tak tedy, ten malý pomerančovník, jestliže je pod... jestliže ho vysadíš ven... snad když ho dostaneš, je to takový malý výhonek, asi takový. Zasadíš ho a to je všechno. Když ho zasadíš, nemusíš si říkat: „Chtěl bych mít trošku pomerančů, musím je nějak do něho dostat.“ Ty pomeranče už jsou uvnitř něho. Jedinou věcí, kterou musí tento stromek učinit je... musíš ho hojně zalévat. A stačí, když ten stromek bude pít. A on pije a pije, až vypije potřebné množství. A když pije, obrůstá větvemi, a když pije, dál vypučí listí, a pije dál a vypučí pomeranče. Jen pije a pučí a pije a pučí. To je...

⁶⁴ Tak je to s tebou. Když jsme spolu vstípeni v Krista, jedinou potřebnou věcí je pít ze zaslíbení a pučet. Všechno co ti je zapotřebí je v tobě jestliže jsi přijal Krista, neboť Kristus je v tobě a ty máš pouze pít z jeho Slova, jeho života a pučet. Ó, ano. Věřím, že On je tou vodou přicházející na nás. On je životem. Věřím, že On je tím nevyčerpatelným pramenem života, který... jen být vstípen v Něm a pučet.

⁶⁵ Abraham přijal Boha v jeho Slově, když byl starým, pětasedmdesátiletým mužem. Sára měla šedesát pět. Byla téměř dvacet let po přechodu. On s ní žil od osmnácti let, byla to jeho nevlastní sestra, kterou si vzal. A jednoho dne k tomu starému muži přišel Bůh a řekl mu, že se mu ze Sary narodí dítě. A to Slovo, to Slovo, Bůh ve svém Slově... když to Bůh řekl Abrahamovi, opustilo ho všechno uvažování o každé nemožné souvislosti s tím. Stejně tak to bude s tebou, když uziš Boha v Jeho Slově. Přijmeš to stejným způsobem.

⁶⁶ Hledte, tvoje slova nikdy neumírají. Mohl bych zde promluvit do vysílačky a moje slova by ihned šla kolem světa. Skrze tuto budovu dnes večer procházejí obrazy lidí. Stačí zapnout televizi a přesvědčíte se, zda tomu tak je nebo není. Procházejí zde lidská slova. Nevidíte je.

Vaše smysly je nevnímají, ale jsou zde. A slovo nikdy neumírá.

67 Nedávno jsem měl vidění o té mladé, umírající ženě, o které bylo řečeno, že spáchala sebevraždu. Bylo to asi před rokem. Zapomněl jsem... to byla dívka... to byla velice populární žena. A já byl v horách a viděl jsem ji umírat. A bylo mi řečeno... On mi řekl: „Můžeš říci, že jsou čtyři hodiny. Je několik vteřin před čtvrtou.“ A řekl: „Budou říkat, že spáchala sebevraždu, ale ona zemřela na srdeční záchvat.“ Jak se ona jmenovala? Byla to blondýnka. Marilyn Monroeová, tak je to. Ona zemřela. Ona nespáchala sebevraždu.

68 Bylo mi líto té dívky. Ona vždycky vypadala taková unavená, ona něco potřebovala. Přál bych si, abych se mohl s tím dítětem setkat. Ona potřebovala Krista. Snad chodila do nějaké chladné, formální církve, ale ona potřebovala opravdovou zkušenost spasení, něco ve svém srdci, co by ji poskytlo tuto jistotu. Ona... její otec ji nikdy neviděl. Její maminka byla v blázinci. Mysl této ženy byla tím vším obtížena. Ona potřebovala Krista.

69 A v tom všem my víme, že... před nedávnem mi děti vyprávěly, že v televizi budou promítat hru na téma: „Řeka, z které není návratu.“ Právě tam jsem ulovil toho rekordního duháče, když jsem tam byl s těmi křesťanskými obchodníky. A ony chtěly, abych se podíval, zda to je ta řeka - abych se šel podívat (na televizi), zda to je ta samá řeka, a Don Smith (vůdce) tam vedl tuto dívku. Ona byla tam v televizi, ta dívka, kterou jsem viděl, a ona už rok byla mrtvá. Ale tam, každý její pohyb tam byl zaznamenán, její projev, její hlas byl živý. Tak je to... jako ve čtvrté dimenzi. A každého z nás potká totéž v soudný den.

70 Tak tedy, když Ježíš Kristus vyslovil tato slova, ona nikdy nezemřou. Věda tvrdí, že po dvaceti letech je s to zachytit hlas. Oni budou schopni opět najít doslovný hlas Ježíše. On je stále na zemi. Neboť, hleďte, vy jste odesílací pošta. Pak je zde rovněž přijímající pošta. A jestliže můžete být schránkou, vizte, přijmout poštu je přijmout Slovo Boží - pak se to stane pro tebe skutečné a bude to žít stejně jak tehdy. Amen.

71 Tedy, Abraham se toho chopil. Bůh řekl: „Narodí se ti syn z tvé manželky Sára.“

Inu, pro tělesný rozum to bylo hloupostí. Jen si představte starého, pětasedmdesátiletého muže s jeho pětadesát let starou manželkou, jenž přichází a říká: „Lékaři, chceme si rezervovat místo v nemocnici.“? Jakže, oni by řekli, že ten starý muž padl na hlavu. Ale

všichni lidé, kteří se chopí Boha za Jeho Slovo, jsou tímto světem považováni tak trošku za blázny, neboť věci toho světa jsou pro Boha tělesné. A kázání evangelia a křesťané jsou hloupostí rovněž, pro ty, kteří hynou.

⁷² Abraham tomu uvěřil přece. Vidím Sáru, jak plete malé botičky, víte, a připravuje sponky. Ona se připravuje. Minul první měsíc a hle... On řekl: „Miláčku, jak se cítíš?“

„Bez rozdílu.“

„Sláva Bohu, budeme ho mít stejně tak. Proč? Řekl to Bůh.“

Minul rok. „Jak se cítíš, Sáro?“

„Bez rozdílu.“

„Beztak ho budeme mít. Haleluja!“

„Jak to můžeš vědět?“

„Řekl to Bůh. To je Slovo. Boží zaslíbení.“

⁷³ Minulo dvacet pět let, po dvaceti pěti letech, on má sto let a ona devadesát, babička s šátkem na krku, v čepičce a hůlce v ruce; zatímco on starý, s dlouhým plnovousem visícím dolů: „Cítíš nějakou změnu, miláčku?“

„Nikoliv, můj drahý.“

„Sláva Bohu, budeme ho mít přesto. Řekl to Bůh.“

Tak je to. A pak se chceme považovat za Abrahamovo símě! Nezáleží na tom... jakže, to bude ohromné... on může slavit Boha více - pětadvacet let později to bude větší zázrak.

⁷⁴ Ale my můžeme vidět Ježíše Krista, jak se projeví rovnou před námi a pokud ne... pak automaticky řekneme: „Minul jsem se cíle. Nedostal jsem to.“ Símě Abrahama!

⁷⁵ Bůh ve svém Slově! „Nebe a země pominou“ řekl Ježíš, „ale slova má nikoli nepominou.“ Bůh ve svém vesmíru. Věříte tomu? Bůh ve svém Slově.

⁷⁶ Když těch 120 zbabělců, kteří chodili po zemi s Ježíšem tři a půl roku - viděli Jej jak křísil mrtvé, předváděl zázraky a znamení a tak dále... oni se báli výhrůžek Židů. Oni vylezli do horního příbytku zadním vchodem v budově, schodištěm vedoucím do chrámu do malého horního příbytku - malé modlitební místnosti na vnější straně

budovy, kde hořela malá olejová svíce nebo lampa s knotem. Oni tam vešli a zatarasili vchod, neboť se báli Židů.

⁷⁷ A pak, když přišel den Letnic, stal se rychle zvuk z nebe, jako valícího se větru prudkého, a naplnil všechn dům, kdež seděli. Dveře se dokořán otevřely, rovněž okna, a oni vyrazili rovnou na ulici vydat svědectví pod mocí a úderem Ducha svatého... Proč? Projevilo se na nich Slovo Boží. Bůh ve svém Slově. Zbabělost pominula, když zakotvilo v nich Slovo.

Zastavím se zde na okamžik, abych něco řekl. Když muž nebo žena - nezáleží na tom, že lékař řekl, že umírá na rakovinu nebo lepru, nechť to je cokoliv, můžeš-li přijmout to Slovo (kterým je Bůh), něco se stane. Nikdo tě o něčem jiném nepřesvědčí. Víš, co konáš. Ano, příteli.

Věříš, že Bůh je ve svém vesmíru? Věříš, že Bůh je ve svém Slově? Jistě, On je ve svém Slově.

⁷⁸ Nyní ve svém Synu, Bůh je ve svém vesmíru, Bůh je ve svém Slově. Můžeš vidět Boha ve svém vesmíru. Vidíš Boha v jeho Slově, neboť On je Slovem. To je Bůh v tisku. To je Slovo v tisku, ale je rovněž ve vzduchu, pokud to můžete přijmout. Ó, aj! Jako ta nenápadná žena, která se dotknula cípu jeho roucha, ona to přijala. Nezáleží na tom, ona ve svém srdci věděla, že když se ho dotkne, bude uzdravena.

⁷⁹ A nyní si všimněte, Bůh ve svém Synu. Ó, Jan 14, 8 Ježíš řekl: „Já a Otec jedno jsme. Otec přebývá ve mně. To ne já konám skutky. To je můj Otec přebývající ve mně. On koná ty skutky. Amen, amen pravím vám, nemůže Syn sám od sebe nic činiti.“

⁸⁰ Jan 5. kapitola, 19. verš: „Nemůže Syn sám od sebe nic činiti, jediné což vidí, an Otec činí.“ Vidíte, Bůh v Kristu, který smířil svět s sebou.

⁸¹ Mnozí lidé si naprosto pletou trojici, když o tom uvažují. Někteří si dělají tři různé jedince a někteří z toho dělají jedno - oni jsou na omylu. Všimněte si, nejsou tři bohové; to jsou tři projevy jednoho Boha. To jsou tři atributy: Bůh, Otec, který byl na poušti ve formě ohnivého sloupu, a pak tentýž Bůh se vyjádřil ve svém Synu, jenž byl tímtež Bohem ve svém Synu; a nyní tentýž Bůh se vyjádřil v tobě i ve mně jako Duch svatý - je to stále tentýž Bůh. Nikoliv tři bohové, nýbrž tři projevy toho samého Boha. Tři atributy: Otec, tím On byl. On se odzrcadlil; jako Syn, tím On byl; a nyní jako Duch svatý ve svém lidu, Bůh snižující se, byl nedotknutelný, neboť hřích...

⁸² Potom Bůh, On sám se odzrcadlil v člověku, neboť ten byl učiněn na podobenství Boží. A Bůh byl zase učiněn na podobenství lidské za tím účelem, aby trpěl a tím mohl sejmout hřích. A potom... nyní On je v nás. „Ještě maličko, a svět mne více neuzří, ale vy uzříte mne; a aj, já s vámi jsem, ano ve vás, až do skonání světa.“ Bůh v nás, vidíte?

⁸³ Tedy. Nyní to vypadá jako... že každý může vidět... Lidé často říkají, že Ježíš byl Židem. Někteří znovu říkají, že byl pohanem, položidem. Ani tím ani tím. On byl Bohem. Tím On byl. Nyní si zapamatujte, když se má narodit dítě, každý život pochází z mužského pohlaví. Zárodek života pochází z hemoglobinu, krev; a krev je... život je v krvi. Tak praví Bible. Nyní... jako...

⁸⁴ Máme jaro a nyní všichni ptáci dělají hnízda a pak snesou plné hnízdo vajíček. A maminka může hezky vystlat to hnízdečko a vyzdobit je různým perím. A může snést plné hnízdo vajíček a věrně na nich sedět. Může je každý den pravidelně převracet a sedět na nich a udržovat v teple tak že...

Dokud nezajde hlady. Zeslábne, tak že už nebude moci odletět z hnízda a obstarat si nějaký pokrm. Může být vzhledem k těm vejcím tak věrná, ke svému příštímú potomstvu. Ale jestliže ta samička neměla kontakt se samečkem, pak se z toho nic nevylíhne. Ona musí být se samečkem.

⁸⁵ To mi připomíná dnešní církve. Někdy postavíme tu nejhezčí modlitebnu, jsme tak... máme nejlepší výbor Diakonů, a tak dále, veliké shromáždění - přichází tam starosta města a všichni ostatní, a chlubí se tím. Ale jestliže se nekontaktovali se znovuzrozením, s mužem - Kristem - pak máte jen plné hnízdo shnilých vajec. Budou tam ležet a práchnivět, každé jedno. Dnes je nám zapotřebí staromódní očištění hnízda, počínaje presbyteriány a baptisty až po letniční a všechny!

⁸⁶ Musíte se setkat s Ježíšem Kristem, s životem. On je ten jediný. Slepice může snést vejce, ale nevylíhne se nic, pokud nebyla s kohoutem. A Bůh všemohoucí, Bůh Otec, zastínil pannu Marii a v jejím lůně stvořil krevní buňku, z které se narodil Syn Boží bez sexuální žádosti. A tato krev byla prolita na Golgotě. Haleluja!

⁸⁷ To je ta krev, které dnes večer důvěřuji, když není nic... „Neznám jiný pramen, nic kromě krve Ježíše.“ A proto, Boží krev nás zachraňuje. Boží krev přináší Ducha svatého. Nikoliv krev Židů nebo

pohanů; vlastní Boží tvůrčí krev. Ježíš, muž, On byl ve svém Synu, kterého si stvořil a Bůh přebýval v tom stánku. A Bůh...

Zákon bez trestu není zákonem. Jestliže řekneš: „Projet na červené světlo je přestupkem“ a není za to žádný trest, pak to není zákon. A Boží zákon má trest. „V který bys koli den z něho jedl, smrti umřeš.“ A když člověk z toho jedl, a pak... Bůh nemohl poslat jinou osobu zaujmout toto místo. To by znovu byla nespravedlnost. Vydat na smrt toho bratra za to co učinil ten bratr, to by bylo pro mne nespravedlivé. Bůh musel přijít sám. A mohl to vykonat pouze tak, že přišel ve svém těle, které bylo jeho vlastním stvořeným tělem, které pro sebe způsobil, a ve kterém mohl podstoupit smrt. Amen!

⁸⁸ To je Evangelium v moci! To je Bůh, který se zjevil v těle - Emanuel - aby sňal hříchy světa. Na tuto krev se spoléháme - nikoliv tu židovskou nebo pohanskou - nýbrž tu Boží krev, kterou byl Ježíš Kristus. A proto mohl říci: „Já a Otec jsme jedno. Můj Otec přebývá ve mně.“ To byl Otec v něm.

⁸⁹ Jistá žena jednou řekla na pouličním shromáždění: „Ke komu se modlil v Getsemanské zahradě?“

Řekl jsem: „Něco se tě zeptám. Ty jsi svědčila, že máš Ducha svatého. Kde On je? Ke komu se modlíš?“ On je v tvém nitru, jistě.

⁹⁰ Nuže, my máme Ducha v míře. On měl bez míry. My jsme syny a dcerami v míře, jako lžíce vody z oceánu, a On je celým oceánem. Ale tytéž chemické látky obsažené ve lžíci jsou i v oceánu. To je kvantita, ale tatáž kvalita. A proto, jestliže Ježíš Kristus jest včera i dnes, tentýž i navěky, pak Bůh je v nás. Ano.

Všimněte si. Bůh ve svém vesmíru, Bůh ve svém Slově, Bůh ve svém Synu. V tom dni kde... kazatele sociálního evangelia, bratři se snaží z něj udělat něco... pouze proroka nebo dobrého filosofa, nebo něco takového. On byl buď Bohem, nebo největším svůdcem na světě. Ale On byl Bohem, nic méně, nic víc.

⁹¹ Tato žena patřila k nějakému kultu, který nevěřil v doslovné panenské narození Ježíše, nepřijímala to. Oni v této záležitosti se drželi vlastního úsudku. A ona často přicházela poslouchat má kázání. Jednou se setkala se mnou, když jsem byl na odchodu. Ona řekla: „Bratře Branhamo, ráda poslouchám, jak mluvíš.“

Řekl jsem: „Děkuji.“

Ona řekla: „Nalézám při tobě pouze jednu chybu.“

Řekl jsem: „Dobře, díky Pánu. Doufám, že i On nalézá pouze tuto jednu.“ A řekl jsem: „Aj, mám tolik chyb a ty nalézáš pouze jednu z nich?“ Řekl jsem: „Děkuji.“ Řekl jsem: „Mohu se zeptat jakou?“

Ona řekla: „Ano. Příliš se vychloubáš Ježíšem.“

Řekl jsem: „Pak tam jistě vejdu, jestliže to je jediná chyba, kterou mám - že se vychloubám Jím.“ Řekl jsem...

Řekla: „Příliš se Jím chvástáš.“

Řekl jsem: „Co míníš tím slovem chvástáš?“

Ona řekla: „Ty ho činíš božskou osobou.“

Řekl jsem: „Přece On je Božský!“

„Ó“ řekla, „pane Branhame, zde jsi na omylu.“ Řekla: „On byl dobrým člověkem.“

Řekl jsem: „On byl něčím víc než dobrým člověkem.“

Řekla: „On byl prorokem.“

Řekl jsem: „On byl více než prorokem. On byl Bohem proroků.“

A ona řekla: „Ó, pane Branhame.“ Řekla: „Mohu ti to dokázat... ty jsi řekl, že jsi založený fundamentálně. A jestliže ti na základě tvé Bible dokážu, že On nebyl Božskou osobou, přijmeš to?“

Řekl jsem: „Jestliže to říká Bible. Věřím Bibli.“

⁹² Ona řekla: „V pořádku, podám ti tvoje vlastní místo Písma.“ Řekla: „U svatého Jana, v 11. kapitole, Bible praví, že když Ježíš přišel k Lazarovu hrobu, Bible praví, že plakal. A kdyby byl Božský, pak by nemohl plakat.“

Řekl jsem: „A to je konec toho?“ Řekl jsem: „To je všechno, co chceš říci?“

Ona řekla: „Ano.“

A já řekl: „Paní, tvůj argument je hubenější než vývar ze stínu kuřete pošlého hladem.“ Řekl jsem: „Jakže, přece víš... přece to dobře víš.“

A ona řekla: „Co tím míníš?“

⁹³ Řekl jsem: „Dívej, dovol mi, že ti něco ukáži.“ Řekl jsem: „On byl člověkem, ale ty jsi opomenula spatřit, že on byl více než člověkem.“ Řekl jsem: „On byl člověkem, když plakal. On byl člověkem,

když stál se skleslými rameny nad..." když přece Bible praví, že na Něm nic nebylo viděti toho, proč bychom ho žádostivi byli. On byl člověkem takto stojícím a plačícím. Ale když se v zádech napřímil, pohleděl k nebi a řekl: „Lazare, vyjdi,“ a muž který byl mrtvý čtyři dny povstal na nohy a ožil, pak byl něčím víc než člověkem. Člověk to učinit nemůže. „To byl Bůh ve svém Synu.“

⁹⁴ Věříte tomu? Ano, přátelé! Tento mrtvý muž... jakže, on byl usmrcen. Jinými slovy on byl v rozkladu. Řekli: „On páchne.“ Jeho duše už čtyři dny někde putovala. Nebudeme se o tom dohadovat. Ale kdekoliv by to bylo, porušitelnost poznala svého Mistra. Haleluja! A duše poznala svého Stvořitele a milence, a duše, která se vzdálila od zahrňavajícího těla na vzdálenost čtyř dnů, se postavila na nohy a navrátila se k životu. Řekni, zda to dokáže člověk. To byl Bůh ve svém Synu, který to dokázal.

⁹⁵ Souhlasím s tím, že byl člověkem, když měl hlad, když jednou přišel do Jeruzaléma, pohleděl na strom a chtěl na něm najít něco k jídlu. On byl člověkem, to souhlasí. Ale když vzal pět sucharů a dvě ryby a nakrmil pět tisíc lidí a posbírali dvanáct košů, to byl někdo více než člověk! To byl Bůh, Stvořitel, který tam seděl. On proměnil vodu na víno; On mohl vzít suchary a rozmnožit jídlo a ryby. Bůh byl ve svém Synu, absolutně.

⁹⁶ Ano, On byl člověkem, když onehdy v noci ležel v malé loďce, která se kymácela sem a tam, a byl tolik unaven viděními, která spatřil a duchovní silou, která vycházela z jeho těla, a kázáním evangelia, uzdravováním nemocných a kritikou ze všech stran. On šel do zadní části loďky a položil se. To byl člověk, který tam ležel a spal. Ale v tom čase tisíce ďáblů moře se zapřísáhly, že ho této noci potopí. On byl tak unaven, že sebou sotva hýbal. Dokonce ani ty vlny ho neprobudily. Ta malá loďka se chovala jako kus korku na rozruženém moři a i to jej neprobudilo. On byl člověkem. Byl ospalý, unavený, vyčerpán.

⁹⁷ Ale, když posléze povstal, povyročil kupředu, pohleděl před sebe a řekl: „Ó, malověrní“ pak opřel svou nohu o bok loďky, pohleděl a řekl: „Umlkni, a upokoj se.“ A vítr a vlny jej poslechly - to promluvil někdo větší než člověk. To promluvil Bůh skrze Svého Syna. Ano, přátelé! Bůh ve svém Synu. Věřím, že On byl Božský.

⁹⁸ To je pravdivé, když On umíral na kříži, prosil o milost, když visel na kříži, prosil o doušek vody, volal o milosrdenství. Když umíral, byl člověkem. Ale třetího dne, kdy se naplnilo proroctví („nebo nenecháš duše mé v pekle, aniž dopustíš svatému svému viděti

porušení“), všichni ďáblové v pekle... On vystoupil s klíči smrti, pekla a hrobu. On povstal a vystoupil na výsost a dal dary lidem. To byl někdo větší než...

99 Každý člověk, který někdy vylezl na horu fazolí tomu rovněž věřil - básníci, spisovatelé, proroci pro daný věk. Co kdybychom dnes večer přivolali k pohovoru Eddie Pruittse, (Perronet). On nemohl prodat své písně. Nikdo je nekupoval. Jednou jej zasáhl Duch svatý a on sáhnul po tužce a psal: „Všichni prohlašujte Ježíšovo jméno, na tvář padněte andělé. Přineste královský diadém a korunujte Jej králem všech.“ Ano, přátelé! On je Pánem všech. On věřil, že Bůh byl v něm.

100 Ó, když slyším dalšího jenž říká: „Když vzhlížím na obdivuhodný kříž, na němž umřel Kníže slávy, mou slávu považuji pouze za ztrátu.“ Kdosi jiný psal: „Za života miloval mne; umíraje, spasil mne; byv pohřben odnesl mé hříchy pryč; jsa vzkříšen, ospravedlnil navěky. A jednou přijde On. Ó, co za slavný den.“

101 Kdybych dnes večer mohl přivolat Fanny Crosby a zeptat se: „Co míníš o Něm ty? Byl On prorokem, nebo kým?“ Ona by jistě řekla: „Spasiteli něžný nepomíjej mne, vyslyš lkání mé; jiné-li si vyhledáváš, nepomíjej mne. Koho bych měl kromě Tebe, zde i v nebesích? Zdroj všech slastí mých.“ Sláva Bohu! Bůh ve svém Synu, jenž smířil svět s sebou. Bůh ve svém vesmíru, Bůh ve svém Slově, Bůh ve svém Synu. Ano, přátelé. Nyní Bůh ve svém lidu.

102 Věříte, že Bůh je ve svém vesmíru? Bůh ve svém Slově? Bůh ve svém Synu? A co nyní o Bohu ve svém lidu? Amen! Ó, „Ještě maličko, a svět mne více neužrít,“ řekl Ježíš. „Ale vy uzříte mne; a aj, já s vámi jsem, ano, ve vás, po všechny dny, až do skonání světa. Budu ve vás, včera i dnes, tentýž i navěky.“ Ano, přátelé!

103 Jakou kategorií lidí bychom měli být? Připomíná se mi jistá historka. Nedávno na jihu, kdysi jsme nakupovali otroky - barevné lidi. Přivázeli je Búrové (holandského původu) a prodávali je sem a oni byli prodáváni do Ameriky jako otroci. To je bezpráví. Člověk nebyl nikdy oprávněn, aby vládl nad druhým. Máme jednoho Boha. Barva lidské kůže nemá nic do činění s jeho duší. Všichni pocházíme z jedné krve. Žlutý člověk může poskytnout krev černému člověku za účelem transfúze a stejně tak černý člověk bílému. Jsme... Bůh z jednoho člověka stvořil všechny národy. Ano, přátelé, z jednoho člověka. Ale oni vždycky... Bůh učinil člověka; člověk učinil otroky.

To bylo nesprávné od počátku. Oni sem přicházeli a prodávali je jako

nějaké ojeté auto. Oni měli staromódní chaloupky a plantáže, a oni tam přicházeli kupovat ty otroky. Přicházeli nákupčí, makléři a získávali je.

Jednou přijel takový překupník na jednu plantáž. Řekl: „Hej, kolik máš otroků?“

Řekl mu: „Asi tři sta.“

Řekl: „Chtěl bych je vidět.“ Šli. Oni všichni byli sklíčení. Byli daleko od domova. Nikdy... nevěděli jak... věděli, že se nikdy domů nevrátí. Nikdy více nespatri tátu a mámu, matka nikdy více nespatri své děti. To bylo skličující. A oni je mrskali bičem a tím je pobízeli k práci, tím je chtěli přinutit k práci.

¹⁰⁴ Ale všimnuli si jednoho jinocha, kterého nemuseli mrskat. Jeho hlava byla vztyčená, bradu držel hrdě, a chodil jako hodinky. Nákupčí řekl: „Chci toho otroka.“

Majitel řekl: „Ten není na prodej.“

On řekl: „V čem se liší od jiných?“ Řekl: „Je jejich partákem?“

Řekl: „Nikoliv.“ Řekl: „On je otrokem.“

Řekl: „Snad mu dáváš jiné jídlo než ostatním?“

Řekl: „Nikoliv. On jí spolu s ostatními v jídelně.“

Řekl: „V čem se tedy liší od těch ostatních otroků?“

On řekl: „I já jsem byl zvědav, dokud jsem to nezjistil. Ve své domovině v Africe, odkud on pochází, jeho otec je kmenovým králem. A i když mu je odcizen, přece si je vědom toho, že je synem krále.“ To je jeho charakter. Chce jednat jako jeho otec.

¹⁰⁵ Ó, jaká je to hanba dnes, že muži a ženy, kteří se prohlašují, že jsou syny a dcerami Božími, s Boží přirozeností v sobě - kazatelé za kazatelnou, kteří tvrdí, že jsou syny Božími - a popírají Božské uzdravení, popírají dokonce i samo působení Ducha!

¹⁰⁶ Jaká je to ostuda pro naše sestry, které tvrdí, že jsou svaté Boží a stříhají si vlasy, obnažují svá těla a jednají... jak toho jsme svědky. Jaká je to ostuda pro naše sbory, které dovolují dva i třikrát ženatým být ve sboru Diakony, a tak dále. To je hanba!

Musíme si uvědomit, že ač jsme zde v tom světě odcizení, jsme syny a dcerami nebeského království a náš charakter má připomínat charakter Ježíše Krista. Pak budeme moci odzrcadlovat Jeho bytost.

Bůh ve svých lidech. Ano, věřím tomu celým srdcem.

¹⁰⁷ Jan 14, 12 praví, Ježíš řekl: „Kdož věří ve mne, skutky, kteréž já činím, i on činiti bude, a větší nad ty činiti bude“ - stejné projevy. Pohledte na to, co jsme to vlastně v průběhu toho týdne odhalovali, jak se On projevuje jako Mesiáš, dary které byly v Něm. On mohl rozpoznat vaše srdce, rozpoznat myšlenky, mohl je vyslovit.

¹⁰⁸ Jednou se davem prodírala nepatrná žena, dotknula se cípu Jeho roucha. Řekla: „Musím se jej dotknout...“ Běžela uprostřed davu, zastavila se, posadila, nechť to bylo cokoliv.

A tam Jej všichni objímali: „Vítej, Rabbi, mladý proroku. Jak se ti vede?“

Někdo řekl: „Hej, slyšel jsem, že křísíš mrtvé, máme zde hřbitov plný mrtvých.“ Kritici. Můžete je nalézt všude.

A On si klestil cestu dál. Po chvíli se zastavil. Řekl: „Kdo se mne to dotekl?“

Snad Petr mohl říci tato slova: „Pane, oni si pomyslí, že něco není mentálně v pořádku. Pohled' na tu spoustu paží a rukou, které se tě ze všech stran dotýkají.“ A ty říkáš: „Kdo se mne dotknul?“

On ho za to pokáral. Ježíš řekl: „Ale já pocítil dotek jiného druhu - opravdový dotek.“

Tak mnozí z nás dnes večer učiní vyznání, tak mnozí učiní něco jiného, a přece, existuje dotek, existuje něco, co upoutá pozornost Boha. A Bůh se odzrcadluje ve svém dítěti. Máme konat tytéž skutky, které koná On.

Ta nenápadná žena se tam posadila. Ježíš se rozhlížel dokola a spatřil ji, řekl jí o jejím krvácení a řekl, že její víra ji zachránila.

¹⁰⁹ Ó, my Jej vidíme, když tato žena při studni čerpá vědro vody. A on byl žíznlivý a ona začala spouštět do studny vědro, když tu najednou slyší mladého Žida, jak říká: „Dej mi jeden doušek.“

Pohleděla tím směrem a řekla: „To přece není zvykem. Zde máme segregaci. Nemůžeš žádat mne, ženu...“

Řekl: „Kdybys věděla kdo je ten, který s tebou mluví, pak bys mne požádala, abych ti dal napít já.“ A pak rozhovor pokračoval dále, dokud neodhalil její potíže. Řekl: „Jdi, zavolej svého muže a přijď sem.“

Ona řekla: „Nemám muže.“

On řekl: „Dobře jsi řekla: Nemám muže. Neboť pět mužů mělaš, a nyní kteréhož máš, není tvůj muž. To jsi pravdu pověděla.“

Ona řekla: „Pane, vidím, že jsi ty prorok. Víím, že když přijde Mesiáš, on učiní právě to.“

110 On řekl: „Já jsem, kterýž mluvím s tebou.“ Ó, aj! Co On činil? Odzrcadloval Boha. A co má činit církve? Odzrcadlovat tutéž věc jako i On. Ó, odzrcadlovat - Bůh ve svém lidu.

111 Vzpomínám si z Bible, jak jeden starý prorok byl plný Ducha svatého, že... Sunamitská žena měla dítě, které zemřelo a prorok ne... nemohl nic uslyšet od Boha. Ale chodil sem a tam po té světnici, dokud na něj Duch Boží nesestoupil. Pak se rozprostřel na tom malém mrtvém dítěti, a ono sedmkrát kýchnulo a ožilo. Co to bylo? Ten prorok? Nikoliv, přátelé. Bůh ve svém lidu. Tak je to. To byl Bůh ve svém lidu. Jistě. Přesně tak.

112 Shledáváme, že muž, jménem svatý Petr, neměl dostatek vzdělání, neměl zkušenost ze semináře, neměl pověřovací listiny žádné organizace, ale byl naplněn Duchem svatým - Bůh ve svém lidu. Oni jej slyšeli prorokovat a viděli, jak se to naplňuje. Oni pozorovali jeho život. Slyšeli o jeho vlivu, toho muže, který promlouval jako Ježíš Kristus.

113 A Bible praví, že shledali, že jsou lidé neučení a prostí, ale také poznali, že byli s Ježíšem. Vidíte, to odzrcadluje Její ve vás. A oni dále shledali, že jelikož tito lidé tak mocně věřili, Bůh na tyto lidi sestoupil tak, že dokonce stačilo se položit do stínu toho omezeného rybáře. A všichni, kteří se položili s vírou, Bůh je uzdravil - to nebyl stín toho rybáře, ale to byl Bůh ve svém lidu. Bůh působil skrze své lidi. Jistě.

114 Viděli, jak povstal Pavel, vyřkl proroctví a ono se přesně naplnilo; předpověděl věci a konal všechno, co konal zde na zemi Ježíš Kristus. Rovněž spatřili, že on se setkal s Kristem, věděli, že Kristus byl s ním, tak že dokonce požadovali kapesníky a zástěry z jeho těla, kladli je na nemocné a postižené, a zlí duchové opouštěli tyto lidi. Nemoci byly uzdraveny. Co to bylo? Bůh ve svém lidu.

115 Ó, čeho nám je dnes večer zapotřebí. Pohleďte na minulý večer. Poslouchal jsem tu pásku. Jistá malá žena přijela, tuším, že z Oregonu nebo odněkud. Byla chudá. Ona utratila své peníze, aby sem mohla přijet. Měla nevěřícího manžela a děti. Byla nemocná a sklíčená, přišla sem na pódium. Někdo tam si o tom myslel něco jiného - totiž, že to co jsem jí řekl, že jí trápí, že to je pouze moje domněnka.

116 Pak Duch svatý přešel dozadu a bylo jí řečeno, kým je, jak se jmenuje a jak ji říkala maminka. Bylo jí řečeno, jak ji volali, když byla malým dítětem. Bylo jí řečeno, jak se jmenuje poté, když se vdala. Bylo jí řečeno, kde byla a co dělala, odkud přišla, její povolání a nemoc, kterou měla. A rovněž, že má nevěřícího manžela a hříšné děti, a že sama trpí na nějakou nemoc. Nyní to nevím - poslouchal jsem to na pásku.

A pak přišel Duch svatý s „Tak praví Pán, dávám ti tvého manžela, dávám ti tvé děti, uzdravuji tě.“ A ona je dnes zdravá. Její manžel byl prvním v modlitební řadě včera večer a její děti byly zachráněny. Co to bylo? Ten, který zná minulost, přítomnost, budoucnost - co to je? Bůh ve svém lidu. Tak je to. On je včera i dnes, tentýž i navěky. On tyto věci zaslíbil v posledních dnech.

Zde jsem, máme za deset minut deset. Je mi líto, že stále mluvím. Mám stále před sebou třicet nebo více míst Písma. Ó, ponechám si je na zítřejší večer.

Bůh ve svém lidu. Věříte, že Bůh je ve svém vesmíru? Věříte, že Bůh je ve svém Slově? Bůh ve svém Synu? Bůh ve svém lidu? Neradujete se u vědomí, že Bůh je ve svém vesmíru, Bůh ve svém Synu, Bůh ve svém lidu? On je stále Bohem. On jest včera i dnes, tentýž i navěky. Požehnáno budiž jméno Páně. Pravím vám... modleme se... skloňme hlavy.

Náš nebeský Otče, věříme Tobě, že jsi Bohem. Víme, že jsi nablízku. Vidíme Tě už tam daleko, před počátkem světa. Vidíme, jak jsi rozprostřel své rámě a zformoval svět. Svět byl utvořen Slovem Božím. Ta hlína, na které dnes večer sedíme, je projeveným Slovem Božím. Pakli není, odkud jsme pak přišli? Ty jsi promluvil a stalo se. Ty jsi dnes večer stále Bohem. Ó, Bože, dovol nám o tom spatřit vidění. Dej, abychom pochopili správný význam tvého vzácného Slova. Dej to, Otče. Požehnej nás dnešního večera.

Prosím, abys nám to dnes večer dopřál a ukázal, že jsi ve svém lidu. Oni Tě mohli vidět ve vesmíru, mohou Tě vidět na různých místech, Pane. Nyní nám dovol spatřit Tvé zjevení se, náš nebeský Otče, budeš-li nám tolik laskavý. Prosím, abys nás vyrozuměl, že nám se jedná netoliko o to, abychom ty věci mohli spatřit, nýbrž aby Tvé Slovo bylo naplněno. Ty jsi nemusel uzdravovat lidi, abys dokázal, že jsi Synem Božím. Ty jsi to učinil, neboť jsi řekl, že Tvé Slovo se má naplnit. A dnes večer nekonáš tyto věci proto, že jsi povinen, Ty je konáš proto, že jsi je zaslíbil vykonat. A jsi zavázán vůči Slovu, Pane, a Ty jsi... jistě,

děláš to věrně.

Zde leží kapesníčky, Pane, a nemocní lidé jsou napříč celé země - malé nemocné děti, matky. Ty jsi vzhlednul na tyto kapesníčky. Kladu na ně ruce, Otče. Víím, že nejsem svatý Pavel, ale Ty jsi stále Ježíš.

A jednou bylo v Bibli řečeno, že jistá skupina lidí, jménem Izraelité, byla poslušná Tvým příkázáním. Oni byli na cestě své povinnosti. A zatím co stáli na linii povinnosti, v cestě jim překáželo Rudé moře. Odřízlo je.

Blížila se faraónova armáda a na každé straně byly hory a poušť. Bůh si zdánlivě neponechal cestu k ústupu. Něco jim stálo v cestě. Ty jsi jim zaslíbil, že je vezmeš do jiné země. Na cestě však bylo Rudé moře. Jeden spisovatel řekl, že Bůh pohleděl dolů skrze ohnivý sloup svým rozhněvaným zrakem. Řekl: „Když to udělal, Rudé moře se zděsilo a couvlo a Izrael pokračoval v cestě.“

Ó, Bože na nebesích, Ty jsi toho večera ještě stále Jahve. Nejen že hledíš skrze ohnivý sloup, ale dnešního večera hledíš skrze krev svého vlastního Syna. A nemoci se postavily do cesty těmto nemocným lidem zde, kteří jsou zastoupeni těmi kapesníčky. Veliký Jahve Bože, až tyto kapesníčky budou položeny na nemocné, nechť se ďablové zděsí a couvnu. Bože, zahrň je do toho zaslíbení: „Já jsem Pán, jenž lečí všechny tvoje nemoci.“ Dej to, Otče, prosíme o to ve jménu Tvého Syna Ježíše Krista.

A nyní, Pane, požehnej těm, kteří očekávají na pohovor. Prosím v Ježíšově jménu. Amen.

Nuže, domnívám se, že už je dosti pozdě. Každý večer jsme volali modlitební lísky k oltáři. Myslím si, že bychom měli dnes večer vyzvat ty, kteří nemají modlitební lístky, abyste věděli, že modlitební lístek s tím nemá nic společného. Kolik z vás zde je nemocných a nemáte modlitební lístek? Pozdvihněte své ruce. V pořádku. Myslím si, že mezi nimi neznám ani jednu osobu. Nemohu pojmenovat nikoho, pouze ty malé zpěváky sedící zde vepředu.

Jestliže jsem řekl, že Bůh je ve svém vesmíru, Bůh ve svém lidu... Věříte, že Bůh je ve svém lidu? Nyní každý jeden z vás, hleďte sem. Tak jak řekli Petr a Jan, když míjeli bránu chrámu, která se jmenovala Krásná. Řekli: „Pohleď na nás.“ To znamenalo, aby dával pozor, naslouchal tomu, co chtěl říci. On řekl: „Stříbra a zlata nemám, ale což mám (to byla víra), to tobě dám. Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod.“ I vytáhnul ruku a ujal ho, pozdvihl ho, dokud nebyly

utvrzeny kosti v jeho kotnicích. A pak šel pryč s jásáním.

117 Jak jistě dobře víte, nejsem vzdělaným člověkem. Nejsem... nemohu se nazývat kazatelem. Jsem tak říkajíc rezervní kolo. Ale Bůh mi dal dar jako dar manifestování Ježíše Krista, aby lidé mohli spatřit, že On stále žije. Tedy, jestliže On není mrtvý... jestliže je mrtvý, pak naše náboženství je marné.

118 Ale viděl jsem stovky náboženství jako misionář dokola světa a čelil jsem všem možným dáblům a kouzelníkům, a tak dále. Ale naše náboženství je pravdivé. Náš Bůh je živý. On není mrtvý, On žije. A On zaslíbil: „Skutky, které já činím, i vy činití budete.“

Pravím vám, že každý člověk, jenž vyznal své hříchy pod krví Ježíše Krista, je synem Božím, narozeným z Ducha Božího. To jsou synové a dcery Boží.

119 A co kdyby se zde dnes večer postavil Ježíš a měl na sobě tento oblek, který mi věnoval můj dobrý přítel Carl Williams? Co kdyby zde stál a měl na sobě ten oblek, a vy byste k němu přišli a řekli: „Pane Ježíši, uzdravíš mne?“ Jakže, On by to nemohl učinit. On to již vykonal. Zsinalostí Jeho uzdravení jsme. Řekli byste: „Promiň mi.“ On to učinil na Golgotě. Celé dílo plánu spasení bylo vykonáno - uzdravení a všechno bylo vykonáno.

Bible praví, že On vstoupil na výsost a sedí po pravici Boží. Věříte tomu? On se tam za nás přimlouvá a On je naším veleknězem, který může být dotčen našimi slabostmi. Věříte tomu? Naším jediným přimlůvcem mezi Bohem a člověkem je Ježíš Kristus. To je podle Bible. Jiní se o to mohou pokoušet, ale je jenom jeden, kterého Bůh slyší a tím je Ježíš Kristus (tak je to). Všimněte si, On tam sedí jako velekněz, jenž jest včera i dnes, tentýž i navěky.

Tak tedy, kdyby se On dnes večer tudy procházel, a vy byste měli víru a věřili, že On vás může uzdravit, stejně tak jak onu malou ženu, která věřila, že Bůh byl ve svém Synu... Vy nyní věříte, že On je ve svém Slově; věříte, že On je ve svém lidu.

120 Ježíš povstal z mrtvých, vrátil se zpět k Duchu svatému a znovu přišel zpět a žije ve svém lidu a koná tytéž skutky jako On. A nadešla hodina, aby se to vyplnilo, neboť se přiblížil konec věku pohanů. On to učinil na konci věku Židů, na konci věku samaritánů a nyní na konci věku pohanů - přesně tak, jak tehdy. Zaslíbil, že to učiní podle Písma.

Nyní tedy, každý jeden z vás nemocných a nuzných, nebeský Otec ví,

že vám říkám pravdu... jestliže zde v budově je nějaká známá osoba (právě teď hledím tímto směrem) tam jsou tito malí chlapci, malé děvčátko, které zpívalo - to jsou jediní, které jsem uviděl, a které znám. Kolik z vás v hledišti ví, že já o vás nevím nic, že jste mi cizí? Pozdvihněte své ruce. Všichni. Nejsem zvědav, kde jste, vzadu, kdekoliv.

¹²¹ Tedy, jestliže Ježíš Kristus jest včera i dnes, tentýž i navěky a je veleknězem, pak my jsme se pro něj stali přijímacím postem. Skutky, které já činím, i vy činiti budete. Víím, že můžete slyšet psychologické kázání. Můžeme hovořit o tom, kým On byl, to je v pořádku. Ale bude to fungovat? Můžeme říci, že On je ten stejný, ale bude to fungovat? Jako když někdo chce něco prodat: vypadá to hezky, ale chceme vidět, zda to funguje.

¹²² Naše náboženství se tedy musí stát akcí. Křesťanské náboženství je akcí. To je sám Ježíš Kristus v akci, který může... to je tak jako ten mikrofon. Mikrofon je naprosto němý dokud něco do něj nepromluví. Pak teprve přenáší hlas, který do něj promluvil. Ale sám o sobě je němý. Stejně tak každý muž a žena. Pokud se jedná o tyto věci, jsi němý.

Ale když se kontaktuješ a Kristus tě uchopí za tím účelem, aby tě použil, pak už nejsi... to není tvůj hlas, nýbrž Jeho. Z toho důvodu nechť si všichni vzpomenou, zda v těch desetitisíci případech to někdy bylo mylné? To nikdy mylné nebude, neboť to je Bůh. Musíte tomu věřit. Musíte to přijmout. Musíte mít víru a nepochybovat.

A nyní ti z vás, jenž se nacházejí v posluchárně, chci, abyste na několik minut sklonili hlavy, a chci, abyste se pomodlili jako ta malá žena. „Pane, jsem nemocná“ nebo „mám nemocného přítele“, „jsem v zoufalé potřebě, mám doma problémy“, nebo cokoliv, v čem máte nouzi.

Řekněte: „Pane Ježíši, víím, že ten muž mne nezná. Je mi úplně cizí. Ale Ty mne znáš a já chci Tebe, nebeský Otče, pomoz mi. Chci, abys mne uzdravil. Chci se dotknout Tvého roucha. Jsem od něj tak vzdálen... a i kdybych se ho dotknul, stejně mi to neprospěje... on je pouze člověkem. Ale já se chci dotknout Tebe.

A On řekl, že žijeme v posledních dnech a poslední znamení zasáhlo církve, podle Písem, jak jsi přišel k Abrahamovi - tomu vyvolenému, povolánému ze Sodomy.

Nyní, Otče, Bože, nechť se to stane toho večera. Nechť se to stane,

Otče, že když... nechť ten muž promluví, osloví mne, jako se stalo té ženě, která se dotkla Jeho roucha, a já ti budu věřit celým srdcem.“

¹²³ Nechť nyní hudba hraje velice jemně, pokud možno, sestro. Modlete se. Všichni nemocní, nechť se nikdo nepohybuje a ne... někdo právě udělal fotku. Už nefofte. Duch svatý je světlem. Já ho pozoruji.

Nyní vidíte, kde stojím? Za mnou je skupina sponzorujících kazatelů a přede mnou sedí tisíce lidí. Jednou jsem viděl, jak takto sedělo půl miliónu lidí. Neznám nikoho. A ti z vás, kteří dnes večer nemají modlitební lístek, chci, abyste se jen modlili a řekli: „Pane Ježíši, vezmi to pryč, vezmi ode mne pověřivost. On řekl, že Bůh byl ve svém lidu. On řekl, že Bůh jej poslal v těchto posledních dnech hlásat Ježíše Krista v církvi. Jsem nemocen, a jestliže dnes večer budu moci se dotknout Tvého roucha...“

Oni mi říkali, že Bible praví a říká, že Ty jsi veleknězem citlivým na naše slabosti. A Bible praví, že Ty jsi včera i dnes, tentýž i navěky. Budeš tedy dnes jednat stejně jako včera.

A žena, která se tě dotkla, a pak se posadila uprostřed obecenstva, a Ty ses obrátil a řekl jí její potíže a rovněž řekl, že její víra ji uzdravila.“

¹²⁴ Nyní se upřímně modlete a nechť Pán Bůh vyslyší mou prosbu, to je mou modlitbou. Buďte nyní soustředěni, modlete se chvíli. Jsi-li hříšníkem, řekni: „Odpusť mi, Pane.“ Jsi-li nemocen a hříšný, řekni: „Odpusť mi, Pane.“ Jsi-li křesťanem, máš právo ke stromu života.

Jestliže máš nyní pocit, že ses modlil a máš něco co... upírej svoji mysl na Krista. Pokud chceš, můžeš pozdvihnout hlavu, ale nadále upírej svoji mysl na Krista a dávej pozor tímto směrem. Hleď ke mně.

A nyní jenom věř z celého srdce. Řekni: „Pane Ježíši, modlil jsem se modlitbou víry tak, jak jsem mohl. Nemám modlitební lístek. Nebudu volaný do modlitební řady. Když on za chvíli bude volat do modlitební řady, nebudu tam. Nemám modlitební lístek. Ale mám víru, Bože, pomoz mi.“

Čiňte to nyní. A pak, když Ježíš Kristus přijde a pomaže nás, vaši víru k věření, moje oči k spatření toho a moje rty k pronesení toho... a jestliže udělá totéž co včera, kdy byl zde na zemi a zaslíbil to učinit znovu, pak Bůh je ve svém lidu. Potom řekneš: „Ukaž nám Otce a dosti jest nám.“

Jen se modlete. To není moje víra, nýbrž vaše. Já očekávám na Něj,

aby ke mně promluvil. Jestliže nepromluví, pak svolám modlitební řadu. To je vše, co mohu udělat. Jsem bezradný bez Něho. Ale jsem si jist, že On je zde. Přesně. Kdybych jen mohl upozorovat někoho, jenž má víru... nebudte nervózní. Když jste nervózní, nemůžete nic obdržet. Budte před Bohem soustředěni a předložte mu své potřeby.

Jaká to chvíle. Jaká to chvíle! Hledte, Bůh, Slovo je pravda, a Slovo musí být nalezeno. Jinak jsem falešným svědkem toho Slova. Ale pokud jsem řekl pravdu, Bůh dokáže pravdu svého Slova. Tak je to. Bůh nemá nic do činění se lží. Dobře víte.

¹²⁵ Zde to je. Děkuji, Pane. Ve jménu Ježíše Krista беру každého ducha pod svou kontrolu k slávě Boží. Věřte nyní, uctivě věřte. Ten anděl, kterého vidíte zde na snímku, je nyní zde na pódiu. Jde mezi obecenstvo. Moment... opustil... zde to je. Můžete to vidět? To je malá paní, která tam sedí na... na předposledním místě v řadě. Vidíte to světlo, jantarové barvy, hned vedle té ženy? Ona se brzy stane maminkou. Souhlasí to? Máš modlitební lístek? Nemáš. Nepotřebuješ ho. Ale ty jsi věřila. Věříš, že jsem jeho prorokem, služebníkem? Jestliže mi Ježíš Kristus zjeví věci, které máš na srdci, proč jsi zde přišla, přijmeš to?

Jsi nervózní, jistě, připravuješ se na mateřství. Ale máš problém v zádech. Tvůj problém je v zádech a to je právě to, zač jsi prosila Boha, aby tě z toho uzdravil. Je to tak? Pokud ano, pozdvihni svou ruku. Pokud jsou tyto věci pravdivé - to, co bylo řečeno je pravda - chci, abys povstala, aby lidé uviděli, že to je pravda. Jsme si naprosto cizí? Souhlasí to, pozdvihni svou ruku. Je pravdou to co On řekl? Souhlasí to? Zamávej rukou.

¹²⁶ Zde je žena, která se dotkla Jeho roucha. Ona se nemohla dotknout mne. Ona je ode mne vzdálená třicet nebo čtyřicet stop. Ale ona se dotkla Jeho roucha. Zeptejte se jí. Ona se modlila, aby Bůh uzdravil její záda a mohla porodit své dítě. Tak je to. Souhlasí to? A předtím, než jsi přišla sem do modlitebny, modlila ses, abys mohla být nějak vpuštěna do modlitební řady. Jestliže to je pravda, jestli ses tak modlila, pozdvihni ruku. Jak já mohu stát zde a říkat jí věci, které si ona říkala doma, než sem přijela? Věříš, že Bůh mi může říci tvé jméno? Paní Ciscová, věř z celého... Tak je to. Je to tak? Pozdvihni svou ruku. Jdi domů. Jsi uzdravena. Bůh ti žehnej a rovněž tvému dítěti a tvému manželovi sedícímu tam.

Před Bohem, tuto ženu jsem nikdy v životě neviděl. Je Ježíš Kristus včera i dnes, tentýž i navěky?

Tato malá žena, připomínající Španělku, sedící zde, ona tím byla velice vzrušená. Ona si uvědomila, že se něco děje. Ona pláče, protože to světlo se nyní vznáší přímo nad ní. Já ji neznám. Nikdy jsem ji neviděl. Ale ona má něco na srdci, zač se modlí. Je to její maminka. Tak je to. Máš modlitební lístek - nepotřebuješ ho. Nemáš - nepotřebuješ ho.

Tvoje maminka je velice nemocná. Ona zde není. Ona je v Bakersfieldu. Tak je to. Jsi manželkou kazatele. Tvůj manžel sedí vedle tebe. On má bratra, kterému říká Joe. To souhlasí. Tak tedy, je-li to pravda, pozvedni svou ruku. Ty lidi jsem nikdy ve svém životě neviděl. Je-li to pravda, povstaňte oba na nohy. Je-li to pravda a jsem-li vám úplně cizí, pozdvihněte své ruce. Máte, zač jste prosili. Jděte domů. Ježíš Kristus vás vyslyšel. Sláva Bohu.

Tato žena sedící za nimi, v růžové halence, máš modlitební lístek, paní? Jsem ti cizí? Neznáme se. Souhlasí to? Ale vůkol té ženy se vznáší tmavý, tmavě vypadající kruh, obíhající tu paní. Co to znamená? Necht' mi to řekne Pán Bůh. Ano, vidím, jak padá. Na ni přicházejí nějaké záchvaty. Ona má padoucnici. Tak je to. Souhlasí to? Pozdvihni svou ruku. Věříš, že Ježíš Kristus tě uzdravil? Pak přijmi své uzdravení. Necht' to už na tebe nikdy nepřijde. Ve jménu Ježíše Krista. Věříš celým srdcem? Měj víru v Boha.

127 Věříte? Všimněte si. Zde to je znovu. Všimněte si. To se vznáší nad tou malou ženou, tou útlou, štíhlou ženou sedící tam vzadu. Ona trpí na astmu. (Ona to mine. Pane Bože, pomoz mi. Prosim, modlím se, Otče, necht' ona to nepromešká). Jmenuje se paní Marshová. Povstaň, paní Marshová, buď zdravá, ve jménu Ježíše Krista. Satan si myslel, že ji to mine, ale netrefil. Neznám tuto ženu. Nikdy v životě jsem ji neviděl. Bůh na nebi o tom ví. Co to je? Bůh je ve svém vesmíru, Bůh ve svém Slově, Bůh ve svém Synu, Bůh ve svém lidu. Ježíš Kristus jest včera i dnes, tentýž i navěky. Věříte z celých srdcí? Kolik z vás věří. Pozdvihněte své ruce.

Kolik z vás potřebuje Boha ve svém životě? Pozdvihněte své ruce a zamávejte rukama. Nyní vezměte tyto mávající ruce a položte jeden na druhého a já se budu modlit z toho místa. Modlete se za někoho. Vložte ruce jeden na druhého a spatříte slávu Boží.

Nejsem zvědav, v jakém stavu jsi. Je-li tu někdo na vozíku nebo s berlemi, někdo, kdo nemůže chodit, připravte se, budete chodit. Vložte ruce jeden na druhého a modlete se jeden za druhého.

¹²⁸ Ježíš Kristus, Syn Boží je zde - Bůh ve svém lidu. Ježíš řekl: „Znamení pak ti, kteříž uvěří, tato míti budou: na nemocné ruce vzkládati budou, a dobře se míti budou.“

Nebeský Otče, přicházím vyprosit odpouštějící milost a modlitbu za tyto lidi, zatímco si zde uvědomujeme Tvou přítomnost. Prosím, aby každá dábelská moc v tomto obecnstvu byla zlomena, a aby Ježíš Kristus přemohl toto shromáždění v tomto čase a uzdravil každou nemocnou osobu nacházející se v Božské přítomnosti. Prosím skrze jméno Ježíše Krista.

¹²⁹ Věřím tomu. Nestarám se, co je s vámi zlého nebo co bylo zlého, chystám se vás prohlásit za uzdravené. Jestliže věříš z celého srdce, nech ty berle ležet tam, kde jsou. Cokoliv, cokoliv tě trápí, povstaň na nohy a vyznej Bohu, že přijímáš nyní své uzdravení. Povstaň na nohy a věř celým srdcem, že Ježíš... tak je to. Správně. Stojí celá skupina - sto procent. Ježíš Kristus uzdravil v Božské přítomnosti každou osobu, která věřila.

A nyní, jestli Jej neznáte, jako svého Spasitele, přijďte nyní a přijměte Jej, zatímco Jeho přítomnost je zde. Přijďte sem nyní a přijmete Jej? Pozdvihněte své ruce k Bohu a vzdejte mu díky, zatímco já poprosím někoho z pastorů, aby převzal bohoslužbu. Bůh ti žehnej, bratře.

